

**NUJNI POSTOPEK
PREDLOG
EVA 2018-1611-0003**

**ZAKON
O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVKU NA DODANO VREDNOST**

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Sistem obdavčevanja dobav blaga in storitev z davkom na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) je v Republiki Sloveniji (v nadaljnjem besedilu: Sloveniji) urejen z Zakonom o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 46/13 – ZIPRS1314-A, 101/13 – ZIPRS1415, 86/14 in 90/15; v nadaljnjem besedilu: ZDDV-1), nazadnje spremenjenim z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1I (Uradni list RS, št. 90/15), ki velja od 1. januarja 2016.

ZDDV-1 je usklajen z zakonodajo Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU), in sicer predvsem z Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1: v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2006/112/ES), ki je bila nazadnje spremenjena z Direktivo Sveta (EU) 2018/912 z dne 22. junija 2018 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z obveznostjo spoštovanja najnižje splošne stopnje.

Glavni namen sprememb ZDDV-1 je prenesti v slovenski pravni red določbe Direktive Sveta (EU) 2016/1065 z dne 27. junija 2016 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede obravnave kuponov (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2016/1065/EU) ter del določb Direktive Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2017/2455/EU), in sicer v zvezi z obveznostmi glede davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) pri opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, kadar se te storitve opravljajo za osebe, ki niso davčni zavezanci. Določbe obeh direktiv morajo biti prenesene v zakonodajo Slovenije najpozneje do 31. decembra 2018 in se uporabljati od 1. januarja 2019.

Cilj Direktive Sveta 2016/1065/EU je poenostavitev, posodobitev in uskladitev pravil o DDV, ki se uporabljajo za kupone. ZDDV-1 posebej ne določa pravil o obravnavi transakcij, povezanih s kuponi. Uporaba kupona pri obdavčljivi transakciji lahko vpliva na davčno osnovo, čas transakcije in v nekaterih okoliščinah celo na kraj obdavčitve. Negotovost glede pravilne obravnave DDV je lahko problematična pri čezmejnih in verižnih transakcijah pri trženju kuponov. Ker do zdaj na ravni EU ni bilo skupnih pravil, so morale države članice uporabljati svoje rešitve, ki pa so bile neizogibno neusklajene. Posledična različna obdavčitev z vidika DDV je v državah članicah povzročala težave, kot sta dvojna obdavčitev ali neobdavčitev, hkrati pa tudi omogočala izogibanje plačilu davkov in ovirala podjetniško inovativnost. Poleg tega je zaradi večje funkcionalnosti kuponov težje razlikovati med kuponi in inovativnimi plačilnimi instrumenti. Od leta 1977, ko so bila s Šesto direktivo Sveta z

dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero sprejeta skupna pravila o DDV v EU, se je preoblikoval način poslovanja, pri čemer je čedalje pogostejša uporaba kuponov le ena od številnih sprememb.

Dopolnitev ZDDV-1 z vidika upoštevanja Direktive 2016/1065/EU rešuje osnovno vprašanje, kdaj bi morale biti obdavčene transakcije v zvezi s kuponom. V nekaterih državah članicah so najpogostejše vrste kuponov obdavčene ob izdaji, v drugih državah ob njihovem unovčenju. To povzroča negotovost za podjetja, zlasti za tista, ki želijo izkoristiti možnosti enotnega trga. Praktični posledici različne obdavčitve pri izdaji kupona v eni državi članici in njegovi uporabi v drugi državi članici sta, kot že navedeno, dvojna obdavčitev ali neobdavčitev. Direktiva 2016/1065/EU pojasnjuje tudi razmejitve med kuponi in plačilnimi instrumenti, prejem kuponov prek distribucijske verige (zlasti predplačniških kuponov za telekomunikacijske storitve: zaradi neobstoja skupnih pravil so se oblikovali zelo različni načini delovanja, ki včasih vključujejo lokalne koncesijske ureditve, ki ovirajo razvoj poslovnih modelov znotraj Unije) ter opredelitev pravil za kupone za popust, ki lahko vključujejo povračilo, ki ga proizvajalec ali distributer, ki izda kupon za popust, zagotovi trgovcu na drobno, da pokrije razliko do nižje cene, ki jo plačajo potrošniki ob predložitvi kupona za popust.

Namen sprememb ZDDV-1 z vidika prenosa Direktive 2016/1065/EU je tako večja jasnost, poenostavitev, posodobitev in uskladitev pravil o DDV, ki se uporabljajo za kupone.

ZDDV-1 določa pravila o času in kraju dobave blaga in opravljanja storitev, davčno osnovo, obveznost obračuna DDV in pravico do odbitka. Vendar navedena pravila niso dovolj jasna ali celovita, da bi zagotavljala dosledno davčno obravnavo transakcij, ki vključujejo kupone, kar ima neželene posledice za pravilno delovanje notranjega trga. Zaradi zagotavljanja zanesljive in enotne obravnave, upoštevanja načela, po katerem naj bi bil splošni davek na potrošnje povsem sorazmeren s ceno blaga in storitev, preprečevanja nedoslednosti, izkrivljanja konkurence in dvojnega obdavčenja ali neobdavčenja je treba ta pravila dopolniti.

Cilj Direktive Sveta 2017/2455/EU je poenostavitev pravil o DDV za mala podjetja pri čezmejnih dobavah blaga in storitev na daljavo, s čimer se za ta podjetja zmanjšajo administrativna bremena in stroški, izboljšajo konkurenčni pogoji podjetij na trgih drugih držav članic, pospešita prodaja na daljavo in rast malih podjetij. Poenostavitve za mala podjetja bodo uveljavljene v dveh korakih. V prvem koraku se poenostavijo pravila za izvajalce telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, kadar opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, v drugih državah članicah. Ta pravila morajo biti v državah članicah uveljavljena 1. januarja 2019. V drugem koraku bo 1. januarja 2021 uvedeno načelo obdavčitve dobav blaga končnemu potrošniku v državi članici potrošnje, določene bodo nove obveznosti ponudnikov spletnih platform, ki posredujejo pri dobavah blaga, razširjena bo uporaba sistema mini VEM na čezmejne dobave blaga in storitev končnim potrošnikom v Skupnosti ter na uvoz pošilk majhnih vrednosti do višine 150 evrov končnim potrošnikom v Skupnost.

Posebna pravila o DDV za opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev so bila na podlagi določb Direktive Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev uveljavljena s 1. januarjem 2015. Pri uporabi teh pravil se je pokazalo, da nekatera med njimi pomenijo veliko breme predvsem mikropodjetjem in bi jih bilo treba izboljšati. Izpolnjevanje obveznosti glede DDV v drugih državah članicah, kjer imajo naročniki storitev sedež oziroma običajno prebivališče, pomeni veliko breme za podjetja, ki občasno opravljajo take storitve v drugih državah članicah, zato se je z Direktivo Sveta 2017/2455/EU na ravni EU uvedel prag, do katerega se bodo za opravljanje teh storitev uporabljala pravila o DDV države članice, v kateri ima podjetje sedež. Tudi izpolnjevanje zahtev glede izdajanja računov, ki veljajo v vseh državah članicah, v katerih podjetje opravlja storitve, pomeni veliko breme, zato se bodo morala glede izdaje računov za opravljene storitve v drugih državah članicah uporabljati pravila, ki veljajo v

državi članici identifikacije ponudnika, ki uporablja posebne ureditve. Davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije, vendar so registrirani za DDV v državi članici (npr. zaradi opravljanja občasnih transakcij, ki so predmet DDV, v državi članici), ne morejo uporabljati nobene od posebnih ureditev, niti posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije, niti posebne ureditve za davčne zavezance s sedežem znotraj Unije. Takšni davčni zavezanci, ki opravljajo storitve v državah članicah za osebe, ki niso davčni zavezanci, se morajo registrirati za namene DDV v vseh državah članicah, v katerih opravljajo storitve, in obračunavati DDV v skladu s splošnimi pravili glede DDV. Takšnim davčnim zavezancem se zato z Direktivo Sveta 2017/2455/EU dovoli uporaba posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije. Vse te spremembe so v Direktivi Sveta 2017/2455/EU določene v spremembah členov 58, 219a, 358a in 361 Direktive 2006/112/ES.

ZDDV-1 posebej ureja opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev v skladu z določbami Direktive 2006/112/ES.

Kraj obdavčljive transakcije za storitev, ki jo davčni zavezanec opravi za osebo, ki ni davčni zavezanec, je v skladu s splošnim pravilom iz drugega odstavka 25. člena ZDDV-1 kraj, kjer ima izvajalec storitve sedež svoje dejavnosti ali poslovno enoto, iz katere je bila opravljena storitev, ali kjer ima izvajalec storitve stalno oziroma običajno prebivališče. V 30.c členu ZDDV-1 pa so opredeljena posebna pravila za določitev kraja opravljene storitve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, in sicer se kraj opravljene storitve, ki je hkrati kraj obdavčljive transakcije, določi v skladu z načelom kraja potrošnje oziroma države članice potrošnje. Če je takšna storitev opravljena za osebo, ki ni davčni zavezanec, je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima ta oseba (naročnik storitve) sedež, stalno ali običajno prebivališče. V skladu z 80.a členom ZDDV-1 se za izdajanje računov za opravljene dobave blaga in storitve, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja »Kraj obdavčljivih transakcij« ZDDV-1 šteje, da so opravljene v Sloveniji, uporabljajo pravila po ZDDV-1. Ko dobavitelj, ki v Sloveniji nima sedeža ali stalne poslovne enote oziroma ima stalno poslovno enoto, ki pa ne sodeluje pri dobavi, opravi dobavo blaga ali storitev, za katero se šteje, da je opravljena v Sloveniji za osebo, ki mora v skladu s 76. členom plačati DDV, se za izdajo računa za to dobavo blaga ali storitev uporabijo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je opravljena dobava, oziroma stalno ali običajno prebivališče. Če v takšnem primeru račun izda prejemnik (samofakturiranje), se uporabijo pravila po ZDDV-1. Ko dobavitelj s sedežem ali poslovno enoto, iz katere je opravljena dobava, oziroma stalnim ali običajnim prebivališčem v Sloveniji opravi dobavo blaga ali storitev, za katero se šteje, da ni opravljena v Uniji, se za izdajo računa za to dobavo uporabijo pravila v skladu z ZDDV-1. Pravila ZDDV-1 za izdajanje računov mora uporabiti tudi dobavitelj, ki nima sedeža oziroma stalne poslovne enote v Sloveniji oziroma ima stalno poslovno enoto, vendar ta ne sodeluje pri dobavi, kadar opravi dobavo blaga ali storitev, za katero se šteje, da je opravljena v Sloveniji, za osebo, ki ni davčni zavezanec.

Po podatkih Finančne uprave RS (v nadaljnjem besedilu: FURS) vrednost opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja in elektronskih storitev posameznih davčnih zavezancev, ki so v Sloveniji registrirani v sistemu mini VEM, praviloma v koledarskem letu ne presega 10.000 evrov ustvarjenih dobav v druge države članice. V Sloveniji je bilo v letu 2017 v posebno ureditev mini VEM vključenih 100 davčnih zavezancev, ustvarili pa so 1.600.000 evrov prometa in plačali približno 272.000 evrov DDV. Od teh je bila večina takih, ki so s čezmejnimi opravljanjem storitev ustvarili promet, ki ni presegel 10.000 evrov, a je bil njihov delež plačanega davka le 8 % (22.279 evrov). Znesek celotnega davka je Slovenija kot država članica identifikacije nakazala drugim državam potrošnje. Ob tem je Slovenija prejela prek sistema mini VEM, kot država potrošnje od drugih držav članic, 3.500.000 evrov davka, ki so ga obračunala in plačala podjetja v drugih državah članicah EU. Skoraj polovico tega zneska (1.550.000 evrov) je bilo nakazanih s strani Irske.

V XI. poglavju ZDDV-1, ki ureja posebne ureditve, sta v 6. podpoglavju ločeni dve posebni ureditvi za obračunavanje in plačevanje DDV za opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, in sicer posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije (t. i. neunijska shema mini VEM), in posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje (t. i. unijska shema mini VEM). Uporaba posebne ureditve je za davčnega zavezanca prostovoljna. Če davčni zavezanec izbere uporabo posebne ureditve, uporablja posebno ureditev za vse telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravi znotraj Unije. Če zavezanec ne prijavi uporabe posebne ureditve, zanj veljajo splošna pravila ZDDV-1 za obračunavanje in plačevanje DDV.

V 123. členu ZDDV-1 je v prvi alineji opredeljen izraz »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije« kot davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote in ki ni kakor koli drugače zavezan k identifikaciji za namene DDV. V drugi alineji istega člena je opredeljen izraz »država članica identifikacije« kot država članica, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izbere kot državo, v kateri prijavi začetek opravljanja svoje dejavnosti kot davčni zavezanec znotraj Unije v skladu s posebno ureditvijo za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije (davčni zavezanec se identificira za namene uporabe neunijske sheme mini VEM).

V 125. členu ZDDV-1 je določeno, da mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in za državo članico identifikacije za namene uporabe posebne ureditve izbere Slovenijo, v prijavi, ki jo ob začetku opravljanja storitev dejavnosti predloži davčnemu organu, navesti naslednje podatke: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da ni identificiran za namene DDV znotraj Unije. Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe poslanih podatkov za identifikacijo.

Vlada v okviru prenosa sprememb Direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES glede obdobja uporabe neobveznega mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobave določenega blaga in opravljanje določenih storitev, dovezetnih za goljufije, ter mehanizma za hiter odziv v primerih goljufij na področju DDV¹ tudi predlaga, da se uporaba mehanizma obrnjene davčne obveznosti, ki po sedanji ureditvi ZDDV-1 velja za prenos pravic do emisije toplogrednih plinov, podaljša do 30. junija 2022.

Druge spremembe, ki jih vsebuje ta predlog sprememb ZDDV-1, vključujejo ukinitve nekaterih administrativnih obveznosti davčnih zavezancev in davčnega organa. Za nekatere administrativne obveznosti se je v dosedanji praksi pokazalo, da so nesorazmerno obremenjujoče za davčne zavezance, zlasti v primerih, ko davčni zavezanci izpolnjujejo vsebinske pogoje, npr. za izbiro do obdavčitve v določenih primerih, niso pa pravočasno predložili izjave oziroma priglasitve o izbiri do obdavčitve. Formalno izpolnjevanje pogojev namreč ne sme vplivati na pravico davčnega zavezanca do izbire za obdavčitev, zato se s tem predlogom zakona odpravlja izjava davčnega zavezanca o izbiri obdavčitve transakcije z nepremičninami in priglasitev izbire davčnega zavezanca za obdavčitev investicijskega zlata. Iz istih razlogov se ukinja tudi prijava obdavčitve po posebni ureditvi za obdavčljive preprodajalce.

Davčni zavezanec, ki se odloči za izračunavanje odbitnega deleža za celotno dejavnost, mora

¹ Predlog direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost glede obdobja uporabe neobveznega mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobave določenega blaga in opravljanje določenih storitev, dovezetnih za goljufije, ter mehanizma za hiter odziv v primerih goljufij na področju DDV, COM(2018)298 final, je še predmet razprave v Svetu EU.

odbitni delež začasno določiti na podlagi podatkov o transakcijah v preteklem letu. Če teh transakcij v preteklem letu ni bilo ali so bile neznatne, po zdajšnji ureditvi odbitni delež začasno določi davčni organ na podlagi napovedi davčnega zavezanca o predvidenih transakcijah. Takšna napoved pa je z vidika administrativnih obveznosti nesorazmerna tako za davčne zavezanca kot davčni organ in jo je zato smiselno ukiniti ter predvideti, da davčni zavezanec v teh primerih sam določi začasni odbitni delež na podlagi podatkov o predvidenih transakcijah, ki jih prav tako določi sam. Nesorazmerne obveznosti so predpisane tudi za davčnega zavezanca, ki se odloči za izračunavanje odbitnih deležev ločeno po področju svoje dejavnosti. V teh primerih mora po zdajšnji ureditvi davčni zavezanec priglasiti način določanja odbitnega deleža davčnemu organu, pri čemer pa lahko začne izračunavati odbitni delež na izbrani način v prvem davčnem obdobju, ki sledi davčnemu obdobju, v katerem je svojo izbiro priglasil davčnemu organu, če je davčni organ prejel priglasitev vsaj 15 dni pred začetkom novega davčnega obdobja, sicer pa z začetkom naslednjega davčnega obdobja. Ker mora davčni zavezanec vse podatke, potrebne za pravilno obračunavanje in plačevanje DDV, zagotoviti v svojem knjigovodstvu, je treba ukiniti tudi priglasitev ločenih odbitnih deležev za vsako področje dejavnosti davčnega zavezanca. Davčni zavezanec bo tako v skladu s spremembo določil začasni odbitni delež sam, pri čemer se ohranja pogoj glede vodenja ločenega knjigovodstva za vsako področje njegove dejavnosti. Da se tak odbitni delež ne bo prepogosto spreminjal, pa tudi z vidika nadzora davčnega organa, je določeno, da se izbrani način izračunavanja odbitnega deleža uporablja najmanj 12 mesecev. Še vedno pa je določeno, da davčni organ davčnemu zavezancu lahko prepove uporabo izbranega načina določanja odbitnega deleža, če ne bo omogočen nadzor nad obračunavanjem in plačevanjem DDV.

Namesto vlaganja naštetih izjav in obrazcev se bo odslej torej dosledneje upoštevalo, da zadostujejo splošna pravila o obveznostih davčnih zavezancev v zvezi z ustreznim vodenjem knjigovodstva, hrambo dokumentacije ipd., da se omogočijo pravilno in pravočasno obračunavanje in plačevanje DDV ter nadzor davčnega organa. S tem se prispeva k večji preglednosti in enostavnosti davčnega sistema ter k manjši administrativni obremenitvi, predvsem davčnih zavezancev, k čemur je zakonodaja s področja DDV že dlje časa usmerjena.

Veljavna ureditev instituta samoprijave in obresti v primeru zamude pri izpolnjevanju davčnih obveznosti v zvezi s predlaganjem davčnega obračuna v ZDDV-1 se razlikuje od ureditve v Zakonu o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17 in 13/18 – ZJF-H; v nadaljnjem besedilu: ZDavP-2). S predlogom zakona z namenom enotne ureditve se vsebina instituta samoprijave in določitve obresti v primeru zamude pri izpolnjevanju davčnih obveznosti v zvezi s predlaganjem obračuna DDV usklajuje z ureditvijo v ZDavP-2, razen v delu, kjer se način obračunavanja DDV razlikuje od načina obračunavanja pri drugih davkih.

S sprejetjem Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 63/16; v nadaljnjem besedilu: ZDavP-2J), ki se je začel uporabljati 1. januarja 2017, so bili poenostavljeni postopki pobiranja davkov oziroma izpolnjevanja davčne obveznosti in zagotovljena doslednost davčne postopkovne zakonodaje, s čimer se je sistemsko prenovilo zaračunavanje obresti, ki bremenijo davčnega zavezanca zaradi neizpolnjevanja davčnih obveznosti. Uskladitev ustreznih določb ZDDV-1, ki se v 88.b členu nanašajo na popravljanje napak v obračunu DDV in v 88.c členu, ki ureja naknadno predložitev obračuna DDV na podlagi samoprijave, sledi tej ureditvi. S tem se sistemsko zasleduje enaka obrestna politika v davčnem postopku v primeru napak in zamud.

2. CILJI, NAČELA IN POGLAVITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Cilj predloga zakona je uskladitev ZDDV-1 z:

- Direktivo Sveta 2016/1065/EU, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2019,
- Direktivo Sveta 2017/2455/EU v delu, ki mora biti uveljavljen s 1. januarjem 2019.

Cilj predloga zakona v delu, ki se nanaša na uskladitev ZDDV-1 z Direktivo Sveta 2016/1065/EU, je odprava neusklajenosti obdavčitve med državami članicami EU ter postavitve razmejitve med kuponi in inovativnimi plačilnimi sistemi, da se zagotovi nevtralnost obdavčenja. Poenostavljena, posodobljena in usklajena pravila o DDV, ki se bodo po ZDDV-1 uporabljala za kupone, se nanašajo samo na kupone, ki se lahko unovčijo za dobavo blaga ali opravljanje storitev, ne zadevajo pa instrumentov, ki imetniku zagotavljajo popust ob nakupu blaga ali storitev, ne zagotavljajo pa mu pravice do prejetja takšnega blaga ali storitev. Vključene določbe glede kuponov ne povzročajo sprememb pri DDV obravnavi vozovnic, vstopnic za kinematografe in muzeje, poštnih znamk in podobnega.

Cilj predloga zakona v delu, ki se nanaša na uskladitev ZDDV-1 z Direktivo Sveta 2017/2455/EU, je poenostavitev pravil za obračunavanje in plačevanje DDV ter izdajanje računov za opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, kadar opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, v drugih državah članicah. S tem se bodo za podjetja, predvsem mikropodjetja, zmanjšale administrativne obremenitve upoštevanja pravil o DDV in znižali s tem povezani stroški pri čezmejnem poslovanju, kar bo prispevalo k večji konkurenčnosti teh podjetij na skupnem trgu in njihovi hitrejši rasti. Poleg tega se zavezancem, ki nimajo sedeža znotraj Unije, vendar so registrirani za DDV v državi članici (npr. zaradi opravljanja občasnih transakcij, ki so predmet DDV), omogoči uporaba posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije (neunijska shema mini VEM). S tem se za te zavezance poenostavi obračunavanje in plačevanje DDV za storitve, ki jih opravijo za osebe, ki niso davčni zavezanci, v Sloveniji, in s tem poveča učinkovitost pobiranja DDV davčnega organa.

Za davčne uprave je glavni cilj tega predloga odpraviti pomanjkljivosti v davčnem sistemu, zaradi česar naj bi bilo manj primerov izogibanja davkov ali nenamerne neobdavčitve. Koristi, ki bi pozitivno vplivali na podjetja, bi bili odprava dvojnega obdavčevanja in zmanjšanje negotovosti glede izpolnjevanja davčnih obveznosti. Za podjetja bi doseganje ustrezne ureditve in skladnosti z davčnimi pravili na notranjem trgu pomenilo odpravo ovir za tržne inovacije.

S spremembo višine obresti v primeru predlaganja računov na podlagi samoprijave in urejanja posledic, ko niso izpolnjeni pogoji za predložitev obračuna DDV, se zasleduje enotno obrestno politiko v davčnem postopku in davčne zavezance spodbuja k pravočasnemu in prostovoljnemu plačevanju davčnih obveznosti.

Cilj zakona je tudi odprava nekaterih administrativnih ovir, tako za davčne zavezance kot davčni organ. Odpravljajo se nekateri formalni pogoji, ki so v zdaj veljavnem ZDDV predpisani v zvezi s pravico do izbire do obdavčitve, izračunom odbitnega deleža in prijavo obračunavanja DDV po posebni ureditvi za obdavčljive preprodajalce.

2.2 Načela

S predlogom zakona se ne posega v obstoječa temeljna načela veljavnega ZDDV-1.

S predlaganimi spremembami določb zakona, ki urejajo čezmejno opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, se uresničuje predvsem načelo vsebinske pravičnosti. Pri spremembi pravil za določitev kraja obdavčitve in izdajanje računov za opravljene storitve se upošteva različen ekonomski položaj zavezancev, in sicer se zmanjšujejo administrativne obremenitve in stroški podjetjem z majhnim obsegom opravljenih storitev za končne potrošnike v drugih državah članicah, to so predvsem majhna podjetja, za katera uporaba splošnih pravil za določitev kraja obdavčitve in izdajanje računov pomeni primerjalno večje obremenitve in stroške kot

za podjetja z večjim obsegom čezmejno opravljenih storitev. Administrativne obremenitve in s tem povezani stroški majhnih podjetij se znižajo ustrezno z njihovo ekonomsko sposobnostjo. Z uvedbo praga prometa davčnega zavezanca, do katere lahko ta prosto izbira med dvema načinoma izpolnjevanja pravil za obračun in plačilo DDV ter uporabi zanj ugodnejšega z vidika administrativnega dela in stroškov, je upoštevano načelo sorazmernosti pri določanju obveznosti za zavezanca. Vsem zavezancem je omogočena izbira načina obračunavanja in plačevanja DDV za opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve za končne potrošnike znotraj Unije, pri katerem je vzpostavljeno najboljše ravnotežje med stroški in upravno obremenitvijo.

2.3 Poglavitne rešitve

S predlogom zakona se predlagajo naslednje poglavitne rešitve:

a) Ureditev kuponov

V predlog zakona je vključena opredelitev kuponov, vrst kuponov (enonamenski in večnamenski) in v tej zvezi določitev obveznosti obračuna DDV ter davčne osnove. Za 18. členom se doda novo 5.podpoglavje, v katerega se vključijo 18.a, 18.b in 18.c člen, dopolnjen pa je tudi 36. člen ZDDV-1.

V 18.a členu, ki sledi opredelitvi novega člena 30a Direktive 2006/112/ES, ki je bil dodan z Direktivo 2016/1065/EU, so podane definicija in vrste kuponov. Kupon pomeni instrument, v zvezi s katerim obstaja obveznost, da se sprejme kot plačilo ali delno plačilo za dobavo blaga ali opravljanje storitev, pri čemer so blago, ki bo dobavljeno, ali storitve, ki bodo opravljene, ali identiteta njihovih morebitnih dobaviteljev navedeni na samem instrumentu ali v pripadajoči dokumentaciji, vključno s pogoji uporabe takšnega instrumenta. Glede na značilnosti oz. razpoložljivost podatkov je enonamenski kupon opredeljen kot kupon, v zvezi s katerim sta ob njegovi izdaji znana kraj dobave blaga ali opravljanja storitev, na katere se nanaša kupon, in DDV, ki ga je treba plačati za navedeno blago ali storitev. Večnamenski kupon je kupon, ki ni enonamenski kupon.

V 18.b členu, ki sledi opredelitvi 1. točke novega člena 30b Direktive 2006/112/ES, ki je bil dodan z Direktivo 2016/1065/EU, je določeno, da se pri enonamenskem kuponu vsak njegov prenos s strani davčnega zavezanca, ki deluje v svojem imenu, šteje za dobavo blaga ali storitev. Sama dobava blaga ali storitev za prinesitelja kupona ne pomeni ločene dobave blaga ali storitev in ne nastane obveznost obračuna DDV. Če dobavitelj blaga oziroma storitev ter izdajatelj kupona ni isti davčni zavezanec, se šteje, da je dobavitelj opravil dobavo blaga izdajatelju kupona. 18.c člen, ki sledi opredelitvi 2. točke novega člena 30b Direktive 2006/112/ES, ki je bil dodan z Direktivo 2016/1065/EU, določa, da pri samem prenosu večnamenskega kupona obveznost obračuna DDV ne nastane, ampak nastane pri dobavi blaga ali storitev, na katere se nanaša večnamenski kupon, in pomeni plačilo ali delno plačilo za to dobavo.

Vključena je tudi dopolnitev 36. člena ZDDV-1, ki sledi opredelitvi novega člena 73a Direktive 2006/112/ES, ki je bil dodan z Direktivo 2016/1065/EU in določa, da je davčna osnova za dobavo blaga oziroma opravljeno storitev na podlagi večnamenskega kupona plačilo za vrednostni kupon oziroma je v primeru, da te informacije ni, davčna osnova denarna vrednost, ki je izkazana na samem kuponu, ki je zmanjšana za vrednost DDV, plačanega za dobavo blaga ali storitve.

b) Opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev

Z namenom razbremenitve podjetij z majhnim obsegom čezmejno opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev se v 30.c členu ZDDV-1 uvede prag v višini 10.000 evrov prometa, do katerega izvajalec storitev s sedežem ali stalnim oziroma običajnim prebivališčem v Sloveniji za dobavo storitev v druge države članice lahko uporablja pravila o kraju obdavčitve v skladu z ZDDV-1. S tem se podjetjem omogoči, da pri majhnem obsegu dobav zanje ne nastanejo

dodatni stroški, povezani s spoštovanjem pravil glede DDV v drugih članicah potrošnje njihovih storitev, bodisi z uporabo posebne ureditve mini VEM bodisi z neposredno registracijo za namene DDV v vseh državah članice potrošnje. V istem členu se določijo tudi pogoji, pod katerimi izvajalec storitev lahko uporabi poenostavitev pri obračunavanju DDV, in ukrepi, s katerimi se zagotovi učinkovit nadzor davčnega organa nad izpolnjevanjem predpisanih pogojev pri davčnem zavezancu. Poleg tega se z namenom poenostavitve poslovanja podjetjem, ki za obračunavanje in plačevanje DDV za opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci v drugih državah članicah, v 80.a členu ZDDV-1 določi uporaba pravil za izdajo računov v skladu z ZDDV-1 (unijska shema mini VEM), in ne pravil držav članic, v katerih so bile opravljene storitve. Za izdajo računa se uporabijo pravila ZDDV-1, na računu pa se obračuna DDV države članice potrošnje.

S predlogom zakona se s spremembo 123. in 125. člena ZDDV-1 davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža znotraj Unije, vendar so registrirani za DDV v državi članici, v Sloveniji omogoči registracija za uporabo posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije (neunijska shema mini VEM). S tem se ukine obveznost registracije za namene DDV pri opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža znotraj Unije in so registrirani za DDV v kateri izmed držav članic zaradi drugih dobav, v vseh državah članicah, v katerih opravljajo storitve.

c) Ukinitev nekaterih administrativnih obremenitev

- *Izjava o izbiri obdavčitve transakcij v zvezi z nepremičninami in prigrasitev izbire za obdavčitev investicijskega zlata*

Ker predložitev izjave pomeni precejšnje obremenitev, tako za prodajalca kot za najemodajalca /zakupnika/leasingodajalca/kupca nepremičnine, se v okviru administrativnih razbremenitev obvezna predložitev izjave davčnemu organu, ki je predpisana v drugem odstavku 45. člena ZDDV, ukinja. Predlaga se, da davčna zavezanca na zahtevo davčnega organa dokažeta obstoj predhodnega dogovora o obdavčitvi transakcije z nepremičnino. Tako tudi ne bodo več nastajala stanja, ko sta davčna zavezanca sicer izpolnjevala vsebinske pogoje za obdavčitev transakcij v zvezi z nepremičninami, vendar te pravice nista mogla uveljaviti samo zaradi nepravočasne predložitve izjave.

Z vidika administrativnih obveznosti se ukinja tudi obveščanje davčnega organa v zvezi z izbiro za obdavčitev investicijskega zlata, ki je predpisano v četrtem odstavku 120. člena ZDDV-1. Izbiro lahko izkoristijo prodajalci zlata in davčni zavezanci, ki v okviru svoje dejavnosti običajno dobavljajo zlato drugemu davčnemu zavezancu za industrijske namene. Obveščanje davčnega organa je le formalni pogoj, ki pa ne sme vplivati na pravico do obdavčitve.

- *Odbitni deleži*

Odbitni delež za tekoče leto davčni zavezanec določi sam na podlagi podatkov o transakcijah v preteklem letu. Kadar transakcij v preteklem letu nima oziroma so bile te neznatne, kot to določa peti odstavek 65. člena ZDDV-1, odbitni delež začasno določi davčni organ na podlagi napovedi davčnega zavezanca o predvidenih transakcijah. Ker gre zgolj za predvidene transakcije davčnega zavezanca, zadostuje, da davčni zavezanec sam začasno določi začasni odbitni delež na podlagi podatkov o predvidenih transakcijah, s tem pa se ukine obveznost predložitve napovedi o predvidenih transakcijah davčnemu organu za določitev začasnega odbitnega deleža. V naslednjem letu, ko bo imel podatke o dejanskih transakcijah, bo davčni zavezanec v primeru razlik moral narediti popravek odbitka DDV po končnem odbitnem deležu za preteklo leto glede na začasni odbitni delež preteklega leta. Davčni zavezanec mora v svojem knjigovodstvu že po veljavni zakonodaji zagotoviti dovolj

podrobne podatke, da omogočijo nadzor davčnega organa nad obračunavanjem in plačevanjem DDV v skladu z ZDDV-1.

Iz enakih razlogov je treba ukiniti tudi prigrasitev ločenih odbitnih deležev po posameznem področju dejavnosti davčnega zavezanca, pri čemer zadostuje, da davčni zavezanec sam določi odbitni delež ločeno za vsako področje svoje dejavnosti, ohrani pa se zahteva, da vodi ločeno knjigovodstvo za vsako področje dejavnosti, in na novo določi, da tak izbrani način izračunavanja odbitnega deleža uporablja najmanj 12 mesecev.

- Prijava obračunavanja DDV po posebni ureditvi za obdavčljive preprodajalce

Predvidena je ukinitve obveznosti predložitve prijave o izbiri obračunavanja DDV v okviru posebne ureditve za obdavčljive preprodajalce, ki je v veljavni ureditvi urejena v drugem odstavku 105. člena ZDDV-1. Gre za še eno administrativno razbremenitev za davčne zavezance in davčni organ, s katero se odpravi tudi formalni pogoj prijave za obračunavanje DDV za uporabo te posebne ureditve. Za izbiro obdavčitve v okviru te posebne ureditve ostajajo v veljavi vsi vsebinski pogoji, ki jih bo davčni organ preverjal v postopkih nadzora nad pravilnostjo in pravočasnostjo obračunavanja DDV.

d) Uskladiitev določb ZDDV-1 glede višine obrestnih mer z ZDavP-2

S predlogom zakona je predvideno preoblikovanje določb 88.b člena ZDDV-1, ki ureja popravljanje napak v obračunu DDV na podlagi samoprijave, in 88.c člena ZDDV-1, ki ureja predložitve obračuna DDV na podlagi samoprijave.

Davčni zavezanec mora po veljavnem 88.b členu ZDDV-1 v zvezi s popravljanjem napak v obračunu DDV in v zvezi s predložitvijo obračuna DDV na podlagi samoprijave, urejene v 88.c členu ZDDV-1, od premalo plačanega oziroma neplačanega davka obračunati in plačati obresti po evropski medbančni obrestni meri, variabilno povečani glede na čas od poteka roka za plačilo do predložitve davčnega obračuna. Predlaga se določitev obrestne mere v fiksnem znesku. Predlog določa, da davčni zavezanec od neobračunanega in neplačanega DDV plača 3 % letne obresti. Z enotno obrestno mero se tudi poenostavlja postopek izračuna obresti. S predlagano določitvijo enotne oziroma fiksne obrestne mere se uveljavlja v ZDDV-1 enaka obrestna politika v davčnem postopku za samoprijavo, kot je v ZDavP-2. Z ZDavP-2J se je sistemsko prenovilo zaračunavanje obresti, ki bremenijo davčnega zavezanca zaradi neizpolnjevanja davčnih obveznosti, in sicer tako, da se obrestna mera povišuje s stopnjo neizpolnjevanja obveznosti. Na podlagi te novele se je pri določitvi višine obresti v zvezi z nespoštovanjem predpisov pri vložitvi davčne napovedi in predložitvi davčnega obračuna upoštevala teža kršitve in okoliščina, ali je davčni zavezanec kršitev odpravil sam ali je kršitev ugotovil davčni organ.

S predlogom se določi pogoj, da se predložen obračun po izteku zakonskega roka šteje za samoprijavo, če davčni zavezanec premalo izkazan davek v obračunu DDV in 3 % letne obresti plača hkrati s predložitvijo obračuna DDV na podlagi samoprijave. Če davčni zavezanec te obveznosti ne plača, se obračun DDV šteje kot prepozen (predložen po izteku predpisanega roka). V tem primeru se za čas od poteka roka za plačilo davka do plačila davka obračunajo zamudne obresti v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek. Z določitvijo obresti v zvezi s predlaganjem obračunov DDV po izteku zakonskega roka se enotno urejajo posledice zamude, ki so bile za druge davke sprejete v Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 94/12; v nadaljnjem besedilu: ZDavP-2F) v 95.a členu. Višina obresti, določena za predložitve obračuna po izteku zakonskega roka tako ne velja, če predložen obračun DDV izpolnjuje vse pogoje za samoprijavo. Na ta način se enako ureja posledice za prepozno predložitve obračuna tudi za DDV kot velja doslej že za druge vrste davkov, za katere davčni zavezanci sami izračunavajo davek v davčnem obračunu.

Podaljšanje veljavnosti sektorskega mehanizma obrnjene davčne obveznosti za prenos pravic do emisije toplogrednih plinov (e) točka 76.a člena ZDDV-1)

V skladu z zdaj veljavnima ureditvijo EU in državno ureditvijo je bil začasni ukrep sektorskega mehanizma obrnjene davčne obveznosti, ki ga ureja člen 199a Direktive 2016/112/ES, časovno omejen do 31. decembra 2018. Vendar pa bi z iztekom te možnosti države članice izgubile pomembno in učinkovito orodje za boj proti goljufijam v teh sektorjih, zato je bilo na ravni EU odločeno, da se ta možnost za države članice podaljša do 30. junija 2022.² Podrobneje so ugotovitve Evropske komisije v zvezi z delovanjem te ureditve v državah članicah predstavljene v izdanem Poročilu Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu o učinkih členov 199a in 199b Direktive Sveta 2006/112/ES v boju proti goljufijam z dne 8. 3. 2018 (COM(2018) 118 final), ki navaja, da sta večina držav članic in tudi zainteresirana javnost zadovoljni z učinkovitostjo tega ukrepa, da so se goljufije v določenih sektorjih na račun tega ukrepa znatno zmanjšale ali izginile. Komisija ob tem ni opazila, da bi ta ciljni ukrep povzročil večje škodljive posledice glede na njegovo ozko področje uporabe in časovno omejitve. Prenehanje veljavnosti ukrepov brez zagotovljenih alternativnih rešitev bi lahko privedlo do povečanja goljufij na področju DDV, manj davčne pravičnosti in izgube prihodkov držav članic. Zato je v predlogu direktive predvideno podaljšanje veljavnosti ukrepa, in sicer do predvidenega začetka veljavnosti dokončnega sistema.

Slovenija ukrep obrnjene davčne obveznosti po členu 199a Direktive 2016/112/ES uporablja v primeru prenosa pravic do emisije toplogrednih plinov, kar ureja e) točka 76.a člena ZDDV-1, ki bi v skladu z veljavno ureditvijo prav tako potekla 31. decembra 2018. Ker se bo s spremembo Direktive 2006/112/ES glede obdobja uporabe neobveznega mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobavo določenega blaga in opravljanje določenih storitev, dovzetnih za goljufije, ter mehanizma za hiter odziv v primerih goljufij na področju DDV omogočilo podaljšanje tega ukrepa in ker se ta ukrep šteje za učinkovito preventivno sredstvo v boju proti goljufijam v tem sektorju, se predlaga podaljšanje tudi v ZDDV-1.

V predlog zakona je vključenih tudi nekaj redakcijskih popravkov.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Predlog zakona uvaja rešitve, ki na prihodke državnega proračuna in druga javnofinančna sredstva ne bodo imele vpliva, razen rešitve, s katero se spreminjajo pravila za opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev.

Na podlagi ocene stanja ocenjujemo, da je le nekaj odstotkov DDV, ki ga prejmemo v okviru sistema mini VEM, vezanega na zavezance, ki ustvarijo manj kot 10.000 evrov dobav v druge članice EU. Ob upoštevanju dejstva, da skoraj polovica davka prihaja iz Irske, kjer imajo sedež številne multinacionalke, in glede na izhodišče, da je med zavezanci, ki opravljajo dobavo storitev v Slovenijo, relativno malo zavezancev s prometom do 10.000 EUR, ocenjujemo, da bodo učinki predloga zakona na prihodke državnega proračuna zanemarljivi.

Zaradi spremembe ZDDV-1 v delu, ki se nanaša na pravila za opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, bodo potrebne spremembe in dopolnitve informacijskega sistema FURS v vrednosti približno 80.000 evrov.

Predlog zakona nima finančnih posledic za druga javnofinančna sredstva.

² Predlog direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost glede obdobja uporabe neobveznega mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobavo določenega blaga in opravljanje določenih storitev, dovzetnih za goljufije, ter mehanizma za hiter odziv v primerih goljufij na področju DDV, COM(2018)298 final, je še predmet razprave v Svetu EU.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Sredstva za izvajanje zakona so zagotovljena v državnem proračunu, v okviru finančnega načrta FURS.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

S predlogom zakona se v slovenski pravni red prenašata naslednji direktivi:

- Direktiva Sveta 2016/1065/ES, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2019,
- 1. člen Direktive Sveta 2017/2455/ES, ki mora biti uveljavljen s 1. januarjem 2019.

V času priprave Predloga zakona so spremembe nacionalne DDV zakonodaje v zvezi s 1. členom Direktive Sveta 2017/2455/ES, ki jih je potrebno sprejeti do 31. decembra 2018, pripravile Madžarska, Avstrija, Nemčija in Finska.

V zvezi z Direktivo Sveta 2017/2455/ES so predloge sprememb nacionalne DDV zakonodaje glede obravnave kuponov, ki jih je prav tako potrebno sprejeti do 31. decembra 2018, v tem času pripravile Češka, Nemčija, Bolgarija in Madžarska.

Uporaba sektorskega mehanizma obrnjene davčne obveznosti:

Glede uporabe mehanizma obrnjene davčne obveznosti na podlagi člena 199a Direktive 2006/112/ES v zvezi s prenosom pravic do emisije toplogrednih plinov je trenutno stanje tako, da to možnost v boju proti potencialnim goljufijam na tem področju uporablja velika večina držav članic EU (devetnajst držav članic), med njimi tudi Avstrija, Hrvaška, Italija in Nemčija. Predvideva se, da bodo države članice, podobno kot Slovenija, najverjetneje izkoristile možnost podaljšanja uporabe te rešitve. Slovenija mehanizem obrnjene davčne obveznosti po členu 199a Direktive 2006/112/ES uporablja le v primeru prenosa pravic do emisije toplogrednih plinov po a) točki prvega odstavka 199a člena, medtem ko nekatere druge države članice ta mehanizem uporabljajo za širši nabor blaga in storitev, za katerega so dane možnosti v točkah od b do j istega člena direktive.

Avstrija, na primer, uporablja mehanizem obrnjene davčne obveznosti tudi v primeru prenosa drugih enot, ki jih lahko upravljalci naprav uporabljajo zaradi skladnosti z okoljsko direktivo, t.j. Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES; v primeru dobave mobilnih telefonov; dobave naprav z integriranimi vezji, kot so mikroprocesorji in centralne procesne enote; dobave plina in električne energije davčnemu zavezancu – preprodajalcu; dobave certifikatov za plin in elektriko; dobave igralnih konzol, tabličnih in prenosnih računalnikov in dobave neobdelane in polobdelane kovine, vključno s plemenitimi kovinami. **Hrvaška** uporablja mehanizem obrnjene davčne obveznosti v primeru prenosa pravic do emisije toplogrednih plinov in v primeru dobave neobdelane in polobdelane kovine, vključno s plemenitimi kovinami, podobno kot Slovenija, torej ozek izbor. **Italija**, na drugi strani, podobno kot Avstrija, to rešitev uporablja za širši nabor dobav blaga in storitev iz prvega odstavka 199a člena, in sicer v točkah: a, b, c, d, e, f in h. Mehanizem za hiter odziv po 199b členu Direktive 2006/112/ES v praksi še ni bil uporabljen, ker države članice težko izpolnijo zahtevane pogoje (Vir: Poročilo Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu o učinkih členov 199a in 199b Direktive Sveta 2006/112/ES v boju proti goljufijam z dne 8. 3. 2018 (COM(2018)0118 final).

Izjava o skladnosti (oblika pdf) in korelacijska tabela (oblika pdf) sta v VI. PRILOGI.

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

V novi ureditvi za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve so določeni novi podatki, ki jih mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, sporočiti davčnemu organu v prijavi za uporabo neunijske sheme mini VEM, in novi podatki, ki jih mora davčni zavezanec sporočiti davčnemu organu za namene spremljanja izpolnjevanja pogojev za določitev kraja opravljanja storitev v skladu z načelom države članice sedeža. Spremembe v zahtevanih podatkih bodo zahtevale nadgradnjo informacijskega sistema in kontrolnih postopkov FURS. Pri tem gre za nujne ukrepe, ki so potrebni, da se podjetjem s čezmejnimi poslovanjem omogočijo boljši konkurenčni pogoji poslovanja na skupnem trgu.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Dopolnitev ZDDV-1 v zvezi s kuponi ne bo imela vpliva na obveznosti strank do javne uprave ali pravosodnih organov.

S predlogom zakona se davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Skupnosti in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci v Skupnosti, vendar so v Skupnosti že identificirani za DDV zaradi opravljanja občasnih transakcij, omogočita registracija in izpolnjevanje obveznosti DDV v zvezi s storitvami prek posebne ureditve mini VEM. S tem se jih razbremeni obvezne registracije za namene DDV v državah članicah, v katerih opravljajo storitve. Davčni zavezanci s sedežem ali stalno poslovno enoto oziroma stalnim ali običajnim prebivališčem v Sloveniji, ki bodo za določitev kraja čezmejno opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev za osebe, ki niso davčni zavezanci, izbrali načelo države članice sedeža, bodo morali davčnemu organu sporočiti podatke o višini opravljenega prometa s temi storitvami v preteklem koledarskem letu ter podati izjavo v zvezi s sedežem dejavnosti in prejemniki čezmejnih storitev, in sicer v elektronski obliki prek sistema eDavki. Za ta namen bodo morali v svojem knjigovodstvu zagotavljati podatke o opravljenih storitvah za osebe, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež oziroma prebivališče v drugi državi članici.

a določene davčne zavezanke se ukinjajo tudi nekatere obveznosti do davčnega organa, in sicer:

- predložitev izjave o izbiri obdavčitve transakcije z nepremičninami,
- prigrasitev izbire za obdavčitev investicijskega zlata,
- napoved za določitev začasnega odbitnega deleža za davčne zavezance, ki v preteklem letu niso imeli transakcij, ali če so bile transakcije v znesku neznatne,
- prigrasitev ločenih odbitnih deležev po posameznem področju dejavnosti in
- prijava obračunavanja po posebni ureditvi za obdavčljive preprodajalce.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za okolje.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo, in sicer za:

Dopolnitev ZDDV-1 v zvezi s kuponi bo imela za posledico zmanjšanje negotovosti glede

izpolnjevanja davčnih obveznosti in odpravo morebitnega dvojnega obdavčevanja in njegovih negativnih gospodarskih posledic v primeru transakcij s kuponi. Dodatne obveznosti za davčne zavezanke v tej zvezi niso predpisane, tako kot po veljavni ureditvi bodo morali v knjigovodstvu zagotoviti dovolj podrobne podatke za pravilno in pravočasno obračunavanje DDV in nadzor davčnega organa.

Predlagane spremembe bodo imele pozitiven vpliv na gospodarstvo, predvsem z vidika zmanjšanja administrativnih obremenitev in stroškov pri čezmejnem opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev z uporabo poenostavljenih postopkov pri obračunavanju DDV in razbremenitev glede izvajanja predpisov o DDV drugih držav članic, v katerih opravljajo storitve. S tem se bodo zmanjšali stroški izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV, izboljšali konkurenčni pogoji malih podjetij na skupnem trgu obravnavanih storitev in vzpostavili pogoji za hitrejšo rast čezmejnega poslovanja malih podjetij. Konec leta 2017 je bilo v Sloveniji približno 100 podjetij registriranih v unijski shemi mini VEM, ki bodo lahko znižala stroške, povezane z izdajo računov za opravljene storitve v drugih državah članicah. V neunijski shemi konec leta 2017 in v prvem četrtletju leta 2018 v Sloveniji ni bilo registriranih davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža znotraj Unije. Predlagane spremembe bodo imele pozitiven vpliv na vstop podjetij na trge drugih držav članic in povečanje intrakomunitarnih dobav podjetij, ki že poslujejo na trgih drugih držav članic. Širitev poslovanja na skupnem trgu bo pospešila rast podjetij. Natančnejše ocene velikosti teh učinkov v času priprave tega predloga ni mogoče izdelati. Zaradi spremenjenih pravil za določitev kraja obdavčitve storitev bo prišlo do manjše prerazporeditve DDV med državami članicami. Podjetja, katerih skupna vrednost čezmejno opravljenih storitev ne presega 10.000 evrov letno in bodo v času uveljavitve predloga zakona vključena v unijsko shemo mini VEM, bodo lahko izstopila iz posebne ureditve in obračunavala DDV na storitve v skladu z načelom države sedeža dobavitelja v skladu z ZDDV-1.

Predlog sprememb ZDDV-1 zasleduje enotno obravnavo samoprijave v davčnem postopku, urejene v ZDavP-2. Tej ureditvi sledi tudi obračunavanje obresti pri predlaganju obračunov po izteku zakonskega roka.

6.4 Presoja posledic za socialno področje, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja

Predlog zakona nima posledic za druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa:

a) Predstavitev sprejetega zakona:

Za izvajanje zakona je pristojna FURS in ta bo na običajen način poskrbela tudi za obveščanje zavezancev o novostih, ki jih prinaša predlog zakona.

b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa:

Izvajanje zakona spremlja Ministrstvo za finance v skladu s svojimi splošnimi pristojnostmi.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona: /

7. PRIKAZ SODELOVANJA JAVNOSTI PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA:

Predpis je bil 18. 7. 2018 objavljen na spletnem naslovu Ministrstva za finance in na portalu E-demokracija, z rokom za pripombe v javni obravnavi do 1. 9. 2018.

8. PODATEK O ZUNANJEM STROKOVNJAKU OZIROMA PRAVNI OSEBI, KI JE SODELOVALA PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA, IN ZNESKU PLAČILA ZA TA NAMEN:

Pri pripravi predloga zakona zunanji subjekti niso sodelovali.

9. NAVEDBA, KATERI PREDSTAVNIKI PREDLAGATELJA BODO SODELOVALI PRI DELU DRŽAVNEGA ZBORA IN DELOVNIH TELES

- dr. Andrej Bertonec, minister
- mag. Mateja Vraničar Erman, državna sekretarka
- Metod Dragonja, državni sekretar
- mag. Saša Jazbec, državna sekretarka
- mag. Irena Popovič, generalna direktorica
- Mitja Brezovnik, vodja sektorja
- Mateja Tovornik, sekretarka
- Breda Šolar Naglič, podsekretarka
- Ana Karim, svetovalka
- mag. Irena Guštin, višja svetovalka
- Radovan Markovič, podsekretar
- mag. Marko Potočnik, podsekretar

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 86/14 in 90/15) se v prvem odstavku 1. člena v prvi alineji besedilo »zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta 2013/61/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte (UL L št. 353 z dne 28. 12. 2013, str. 5),« nadomesti z besedilom »zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta (EU) 2018/912 z dne 22. junija 2018 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z obveznostjo spoštovanja najnižje splošne stopnje (UL L št. 162 z dne 27. 6. 2018, str. 1)«.

2. člen

Za 18. členom se dodajo naslov novega 5. podpoglavja ter novi 18.a, 18.b in 18.c člen, ki se glasijo:

»5. kuponi

18.a člen

(definicija)

(1) Za namene tega zakona je »kupon« instrument, v zvezi s katerim obstaja obveznost, da se sprejme kot plačilo ali delno plačilo za dobavo blaga ali opravljanje storitev, pri čemer so blago, ki bo dobavljeno, ali storitve, ki bodo opravljene, ali identiteta njihovih morebitnih dobaviteljev navedeni na samem instrumentu ali v pripadajoči dokumentaciji, vključno s pogoji uporabe takšnega instrumenta.

(2) Vrste kuponov:

- a) »enonamenski kupon« pomeni kupon, za katerega sta ob njegovi izdaji znana kraj dobave blaga ali opravljanja storitev, na katere se nanaša kupon, in DDV, ki ga je treba plačati za navedeno blago ali storitev;
- b) »večnamenski kupon« pomeni kupon, ki ni enonamenski kupon.

18.b člen

(enonamenski kuponi)

(1) Za dobavo blaga ali opravljanje storitev, na katero se kupon nanaša, se šteje vsak prenos enonamenskega kupona, ki ga opravi davčni zavezanec, ki deluje v svojem imenu. Dejanska izročitev blaga ali dejansko opravljanje storitev v zameno za enonamenski kupon, ki ga dobavitelj sprejme kot plačilo ali delno plačilo, se ne šteje za neodvisno transakcijo.

(2) Če prenos enonamenskega kupona opravi davčni zavezanec, ki deluje v imenu drugega davčnega zavezanca, se šteje, da je dobavo blaga ali storitev, na katero se kupon nanaša, opravil davčni zavezanec, v imenu katerega davčni zavezanec deluje.

(3) Če dobavo blaga ali storitev opravi dobavitelj, ki ni davčni zavezanec, ki je v svojem imenu izdal enonamenski kupon, se šteje, da je ta dobavitelj opravil dobavo blaga ali storitev, na katero se kupon nanaša, davčnemu zavezancu, ki je v svojem imenu izdal enonamenski kupon.

18.c člen

(večnamenski kuponi)

(1) Dejanska izročitev blaga ali dejansko opravljanje storitev v zameno za večnamenski kupon, ki ga dobavitelj sprejme kot plačilo ali delno plačilo, je predmet DDV v skladu s 3. členom tega zakona, pri čemer vsak predhodni prenos tega večnamenskega kupona ni predmet DDV.

(2) Če prenos večnamenskega kupona opravi davčni zavezanec, ki ni davčni zavezanec, ki

opravlja transakcijo, ki je predmet DDV v skladu s prejšnjim odstavkom, se šteje, da je vsako opravljanje storitev, ki jih je mogoče identificirati za storitve distribucije ali promocije, predmet DDV.«.

3. člen

30.c člen se spremeni tako, da se glasi:

»30.c člen

(telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci)

(1) Kadar so telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronske storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona, opravljene osebi, ki ni davčni zavezanec, je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno ali običajno prebivališče.

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima izvajalec storitve sedež, ali če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) izvajalec ima sedež, ali če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici in
- b) storitev je opravljena za osebo, ki ni davčni zavezanec in ima sedež, stalno ali običajno prebivališče v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz a) točke, in
- c) skupna vrednost opravljenih storitev iz prejšnje točke brez DDV v tekočem koledarskem letu ne presega zneska 10.000 eurov in tega zneska ni presegla niti v predhodnem koledarskem letu.

(4) Izvajalec, ki uporablja prejšnji odstavek, pošlje davčnemu organu poročilo o skupni vrednosti opravljenih storitev iz b) točke prejšnjega odstavka brez DDV v predhodnem koledarskem letu po posamezni državi članici in izjavo o izpolnjevanju pogojev iz prejšnjega odstavka v elektronski obliki do konca januarja tekočega leta.

(5) Kadar je v koledarskem letu presežen promet iz c) točke tretjega odstavka tega člena, se od takrat naprej za določitev kraja opravljene storitve po tem členu uporablja prvi odstavek tega člena.

(6) Ne glede na tretji odstavek tega člena se lahko izvajalec storitve, ki izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka, odloči za določitev kraja opravljene storitve v skladu s prvim odstavkom tega člena. V tem primeru mora davčni zavezanec izbiro vnaprej prijaviti davčnemu organu v elektronski obliki in uporabljati ta pravila najmanj v tekočem koledarskem letu ter dveh naslednjih koledarskih letih.«.

4. člen

V 36. členu se za osmim odstavkom doda nov deveti odstavek, ki se glasi:

»(9) Ne glede na prvi odstavek tega člena je davčna osnova za dobavo blaga ali storitev v zvezi z večnamenskim kuponom enaka plačilu, plačanemu za kupon, oziroma če ni teh informacij, denarna vrednosti, ki je navedena na samem večnamenskem kuponu, ali v pripadajoči dokumentaciji, zmanjšani za znesek DDV, ki se nanaša na dobavljeno blago ali storitve.«.

5. člen

Drugi odstavek 45. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Davčna zavezanca morata na zahtevo davčnega organa dokazati obstoj dogovora o obdavčitvi transakcije v zvezi z nepremičnino, sklenjenega za namene prvega odstavka tega člena pred opravljeno dobavo, v pisni obliki.«.

6. člen

Tretji odstavek 50. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katere upravičenci iz 6., 6.a, 7. in 8. točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitve.«.

7. člen

57. člen se spremeni tako, da se glasi:

»57. člen

(oprostitve za dobave blaga in storitve v carinskih postopkih)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

- a) dobava blaga, ki se predloži davčnemu organu in je v skladu s carinskimi predpisi v začasni hrambi;
- b) dobava blaga, ki se v skladu s carinskimi predpisi vnese v prosto cono;
- c) dobava blaga, za katero se v skladu s carinskimi predpisi začne postopek carinskega skladiščenja ali postopek aktivnega oplemenitenja.

(2) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(3) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz prvega odstavka tega člena v prostih conah, carinskih skladiščih in opravljanje storitev na tem blagu, vendar le, dokler je blago v prosti coni ali v postopku carinskega skladiščenja v skladu s carinskimi predpisi.«.

8. člen

Peti odstavek 65. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Odbitni delež za tekoče leto določi davčni zavezanec sam na podlagi podatkov o transakcijah v preteklem letu. Če v preteklem letu ni bilo transakcij ali če so te transakcije v znesku neznatne, se odbitni delež začasno določi na podlagi podatkov o predvidenih transakcijah.«.

Sedmi in osmi odstavek se spremenita tako, da se glasita:

»(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena lahko davčni zavezanec določi odbitni delež ločeno za vsako področje svoje dejavnosti, če vodi ločeno knjigovodstvo za vsako področje svoje dejavnosti. Davčni zavezanec mora izračunavati odbitni delež v skladu z načinom, ki ga je izbral v skladu s tem odstavkom, najmanj 12 mesecev.

(8) Davčni organ lahko prepove davčnemu zavezancu uporabo izbranega načina določanja odbitnega deleža, če davčni zavezanec z izbranim načinom ne omogoči izvajanja nadzora nad obračunavanjem in plačevanjem DDV v skladu s tem zakonom.«.

9. člen

V 80.a členu se za tretjim odstavkom doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Če dobavitelj uporablja eno od posebnih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja tega zakona, se za izdajanje računov glede dobav telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.«.

10. člen

Naslov 88.b člena se spremeni tako, da se glasi: »(popravljanje napak v obračunu DDV na podlagi samoprijave)«.

Prvi in drugi odstavek 88.b člena se spremenita tako, da se glasita:

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka vključi popravke napak iz preteklih davčnih obdobj v tekoči obračun DDV. Popravljanje napak v obračunu DDV na podlagi samoprijave ni več mogoče, ko prvič nastopi ena izmed okoliščin iz prejšnjega stavka.

(2) Davčni zavezanec v primeru popravka napak iz preteklih obdobj v tekočem obračunu DDV, zaradi prenizko obračunanega DDV ali previsokega odbitka DDV, od zneska DDV, ki je predmet popravka, obračuna in plača obresti v višini 3 % letno.«.

11. člen

88.c člen se spremeni tako, da se glasi:

»88.c člen
(predložitev obračuna DDV na podlagi samoprijave)

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka predloži obračun DDV, ki ga ni predložil v predpisanem roku. Predložitev obračuna DDV na podlagi samoprijave ni več mogoča, ko prvič nastopi ena izmed okoliščin iz prejšnjega stavka.

(2) Davčni zavezanec v primeru predloženega obračuna DDV na podlagi samoprijave od zneska izkazane obveznosti obračuna obresti v višini 3 % letno. Davčni zavezanec mora izkazano obveznost in obresti plačati hkrati s predložitvijo obračuna DDV.

(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, za katerega bi moral biti predložen obračun DDV, do dneva predložitve obračuna DDV.

(4) Davčni zavezanec obračuna DDV, predloženega v skladu s tem členom, ne sme nadomestiti z novim.

(5) Če po predložitvi obračuna DDV na podlagi samoprijave davčni organ ugotovi, da pogoji za samoprijavo iz prvega do tretjega odstavka tega člena niso izpolnjeni, s sklepom zavrne obračun v delu, ki se nanaša na obresti, predložen obračun DDV pa obravnava kot obračun DDV, predložen po izteku predpisanega roka. V tem primeru se za čas od poteka roka za plačilo davka do plačila davka obračunajo zamudne obresti v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek.«.

12. člen

Drugi odstavek 105. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Obdavčljivi preprodajalec mora obračunavati DDV v skladu s tem členom najmanj dve koledarski leti.«.

13. člen

Četrty odstavek 120. člena se črta.

Dosedanji peti odstavek postane četrti odstavek.

14. člen

V 123. členu se prva alineja spremeni tako, da se glasi:

»– »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije« je davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote;«.

15. člen

Drugi odstavek 125. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora v prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu ob začetku opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote. Davčni zavezanec je dolžan davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.«.

16. člen

Prvi odstavek 139. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Glede vseh vprašanj postopka in pristojnosti davčnega organa, ki niso urejena s tem zakonom, se uporabljata zakon, ki ureja davčni postopek, in zakon, ki ureja finančno upravo, glede vseh vprašanj v zvezi s carinskimi formalnostmi pa tudi carinski predpisi.«.

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

17. člen

(začetek uporabe posameznih določb, ki se uporabljajo za kupone)

Novi 18.a, 18.b ter 18.c člen in novi deveti odstavek 36. člena zakona se uporabljajo le za kupone, izdane po 31. decembru 2018.

18. člen

(začetek uporabe določbe drugega odstavka 45. člena zakona)

Spremenjeni drugi odstavek 45. člena zakona se uporablja za obdavčitev transakcij v zvezi z nepremičninami, za katere obdavčljivi dogodek nastane po 31. decembru 2018.

19. člen

(prehodna ureditev za 30.c člen zakona)

Ne glede na šesti odstavek spremenjenega 30.c člena zakona se za davčnega zavezanca, ki na dan 1. januarja 2019 uporablja posebno ureditev iz 6.b podpoglavja Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 46/13 – ZIPRS1314-A, 101/13 – ZIPRS1415, 86/14 in 90/15) in izpolnjuje pogoje za določitev kraja opravljanja storitev iz tretjega odstavka spremenjenega 30.c člena zakona, vendar davčnega organa najpozneje do 31. januarja 2019 ne obvesti, da namerava prenehati uporabljati to posebno ureditev, niti mu ne pošlje poročila in izjave, kot je to določeno s četrtem odstavkom spremenjenega 30.c člena zakona, šteje, da se je odločil za določitev kraja opravljene storitve v skladu s prvim odstavkom spremenjenega 30.c člena zakona.

20. člen

(prenehanje veljavnosti e) točke 76.a člena zakona)

V Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list Republike Slovenije, št. 85/10 in 86/14) se v drugem odstavku 37. člena besedilo »31. decembra 2018« nadomesti z besedilom »30. junija 2022«.

21. člen

(začetek veljavnosti in podaljšanje uporabe)

(1) Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne 1. januarja 2019.

(2) Določbe 30.c člena, 45. člena, petega, sedmega in osmega odstavka 65. člena, prvega in drugega odstavka 88.b člena, 88.c člena, drugega odstavka 105. člena, četrtega odstavka 120. člena, prve alineje 123. člena in drugega odstavka 125. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 46/13 – ZIPRS1314-A, 101/13 – ZIPRS1415, 86/14 in 90/15) se uporabljajo do 31. decembra 2018.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

S tem členom se v prvem odstavku 1. člena ZDDV-1 popravlja sklicevanje na zakonodajo EU, in sicer z vključitvijo zadnje spremembe Direktive 2006/112/ES, v zvezi z obveznostjo spoštovanja najnižje splošne stopnje.

K 2. členu:

S tem členom se uvajajo nov naslov v III. poglavju ZDDV-1 in novi členi 18.a, 18.b in 18.c, ki urejajo obdavčitev kuponov.

V novem 18.a členu je podana definicija kuponov in glede na značilnosti oz. razpoložljivost podatkov ob izdaji kupona razlikovanje med enonamenskimi in večnamenskimi kuponi. Tako se za enonamenski kupon šteje kupon, pri katerem so podatki o dobavi blaga ali storitev, na katere se kupon nanaša, ter DDV, ki ga je treba obračunati in plačati za te dobave, na voljo ob sami izdaji kupona. Če ti podatki niso na voljo, se šteje, da gre za večnamenski kupon.

Z novim 18.b členom se določa, da se vsak prenos enonamenskega kupona šteje za dobavo blaga ali opravljanje storitev, na katero se tak kupon nanaša, kar posledično pomeni tudi obveznost za izdajo računa ob prenosu takega enonamenskega kupona. To pomeni, da za prejeto predplačilo od končnega potrošnika davčnemu zavezancu ni treba izdati računa. Davčni zavezanec mora ob prenosu enonamenskega kupona obračunati DDV in izdati račun za opravljeno dobavo (prenos kupona), ko je dobava opravljena. Ob dejanski izročitvi blaga ali opravljeni storitvi za enonamenski kupon ni treba izdati računa, ker se ne šteje za neodvisno transakcijo. Nadalje se s tem členom določa, da se v primeru, kadar prenos enonamenskega kupona opravi davčni zavezanec, ki deluje v imenu drugega davčnega zavezanca, ta prenos šteje za dobavo blaga ali storitev, na katero se kupon nanaša, s strani drugega davčnega zavezanca, v imenu katerega davčni zavezanec deluje. Kadar dobavitelj blaga ali storitev ni davčni zavezanec, ki je v svojem imenu izdal enonamenski kupon, se za tega dobavitelja kljub vsemu šteje, da je zadevnemu davčnemu zavezancu dobavil blago ali zanj opravil storitve, na katere se ta kupon nanaša.

Novi 18.c člen določa, da pri samem prenosu večnamenskega kupona obveznost obračuna DDV ne nastane, ampak nastane pri dobavi blaga ali storitev, na katero se nanaša večnamenski kupon, in pomeni plačilo ali delno plačilo za to dobavo.

K 3. členu

S tem členom je v prvem in drugem odstavku 30.c člena zakona, ki se s tem predlogom zakona ne spreminjata, določeno, da se za kraj opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronskih storitev za osebe, ki niso davčni zavezanci, v druge države članice, določi država članica potrošnje (za določitev kraja opravljanja navedenih storitev se kot osnovno pravilo uporablja načelo namembne države članice).

Z novim tretjim odstavkom se določi, da je ne glede na osnovno pravilo iz prvega odstavka v primeru, ko izvajalec storitev s sedežem, ali če nima sedeža, stalnim oziroma običajnim prebivališčem v Sloveniji, opravi storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, v druge države članice v višini, ki ne preseže 10.000 evrov letnega prometa v tekočem ali predhodnem koledarskem letu, kraj opravljanja storitev država, kjer ima izvajalec storitev sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče (v skladu z načelom države članice sedeža izvajalca). Z odstopanjem od splošnega pravila iz prvega odstavka 30.c člena ZDDV-1 se v novem tretjem odstavku določi obračunavanje in plačevanje DDV na storitve v skladu z načelom države članice sedeža izvajalca, pod pogojem, da izvajalec storitev izpolnjuje predpisane pogoje, in sicer da ima sedež, ali če sedeža nima, stalno oziroma običajno prebivališče le v Sloveniji, da so storitve opravljene za osebe v drugih državah članicah Unije in ne v Sloveniji in da skupna vrednost tako opravljenih storitev brez DDV v tekočem ali predhodnem koledarskem letu ne

presega zneska 10.000 evrov.

Za namene spremljanja izpolnjevanja pogojev za uporabo tretjega odstavka pri določitvi davčne obveznosti posameznega izvajalca storitev, ki je uporablja pravila glede kraja opravljanja storitev v skladu z načelom države članice sedeža (kraj opravljanja storitev je v Sloveniji), sta v novem četrtem odstavku določeni nova letna obveznost sporočanja podatkov o doseženem letnem prometu storitev končnim potrošnikom po posameznih državah članicah in izjava o izpolnjevanju predpisanih pogojev za določitev kraja opravljanja storitev v skladu z načelom države sedeža dobavitelja. Davčni zavezanec mora poslati poročilo o ustvarjenem prometu v preteklem letu in izjavo o izpolnjevanju pogojev davčnemu organu v elektronski obliki najpozneje do 31. januarja tekočega leta za preteklo koledarsko leto.

V novem petem odstavku je določeno, da mora davčni zavezanec (izvajalec telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronskih storitev), ki preseže promet v znesku 10.000 evrov, od takrat naprej določiti kraj opravljanja storitev v skladu s prvim odstavkom 30.c člena (kraj opravljanja storitev je kraj, v katerem ima prejemnik storitev sedež, stalno ali običajno prebivališče). Davčni zavezanec mora tako začeti uporabljati pravilo o kraju opravljanja storitev iz prvega odstavka 30.c člena ZDDV-1 s prvo dobavo, s katero preseže promet v znesku 10.000 evrov.

V novem šestem odstavku je določeno, da lahko davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje za določitev kraja opravljanja storitev v skladu s tretjim odstavkom v državi sedeža ali stalnega oziroma običajnega prebivališča, za določitev kraja opravljanja storitev prostovoljno uporablja prvi odstavek tega člena (osnovno pravilo). Če zavezanec za določitev kraja opravljanja storitev izbere prvi odstavek, mora ta pravila uporabljati najmanj dve koledarski leti. V primeru, da se zavezanec odloči za uporabo pravil glede kraja opravljanja storitev v skladu z načelom države članice opotrošnje, se mora za namene obračunavanja in plačevanja DDV bodisi identificirati za namene DDV v državi članici, kjer ima kupec sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče, bodisi prijaviti davčnemu organu uporabo posebne ureditve iz 6.b podpoglavja ZDDV-1.

K 4. členu

S tem členom se dopolnjuje 36. člen ZDDV-1, ki določa, da je davčna osnova za dobavo blaga oz. storitev na podlagi večnamenskega kupona plačilo za vrednostni kupon. Če te informacije ni, je davčna osnova denarna vrednost, ki je izkazana na samem kuponu, ki je zmanjšana za vrednost DDV, plačanega za dobavo blaga ali storitve.

K 5. členu

S tem členom se s spremembo drugega odstavka 45. člena ZDDV-1 črta obveznost predložitve izjave o izbiri obdavčitve transakcij v zvezi z nepremičninami davčnemu organu. Ker izpolnjevanje formalnih pogojev ne sme vplivati na pravico do obdavčitve z DDV, zadostuje, da za namene nadzora davčna zavezanca na zahtevo davčnega organa dokažeta obstoj predhodnega pisnega dogovora o obdavčitvi transakcije v zvezi z nepremičnino pred opravljeno dobavo nepremičnine. Dogovor torej še vedno ostaja obvezen. Z ukinitvijo obveznosti pošiljanja izjave davčnemu organu se administrativno razbremenijo davčni zavezanci v primerih poslovanja z nepremičninami (prodaja oz. nakup, dajanje v najem ipd.). Ta sprememba drugega odstavka 45. člena ZDDV-1 se v skladu s prehodno določbo uporablja za obdavčitev transakcij v zvezi z nepremičninami, za katere obdavčljivi dogodek nastane po 31. decembru 2018.

K 6. členu

S spremembo tretjega odstavka 50. člena ZDDV-1 se dopolnjuje določba še z institucijami Evropske unije, za katere velja Protokol z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropske skupnosti. Tako pogoji in način uveljavljanja oprostitev pri uvozu, ki jih predpiše minister, pristojen za finance, veljajo tudi za institucije Evropske unije v Sloveniji, in sicer v okvirih in pod pogoji iz navedenega protokola.

K 7. členu

V tem členu so določene oprostitve za dobave blaga in tudi storitev, povezanih s temi dobavami blaga, danih v začasno hrambo, postopek carinskega skladiščenja ali postopek aktivnega oplemenitenja. Redakcijski popravek sledi Uredbi (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije ter povezanim spremembam tipov carinskih skladišč, ki ne vključujejo več prostih skladišč.

K 8. členu

S tem členom se v petem odstavku 65. člena ZDDV-1 poenostavlja določitev začasnega odbitnega deleža v primerih, ko davčni zavezanec v preteklem letu nima transakcij oz. so bile te neznatne, na način, da davčni zavezanec sam določi začasni odbitni delež na podlagi podatkov o predvidenih transakcijah, ni pa več treba predlagati napovedi o predvidenih transakcijah davčnemu organu. Davčni organ bo pravilnost višine odbitka DDV ugotavljal v postopkih davčnega nadzora. Davčni zavezanec mora v svojem knjigovodstvu že na podlagi 85. člena ZDDV-1 zagotavljati dovolj podrobne podatke, da omogoči pravilno in pravočasno obračunavanje DDV ter nadzor davčnega organa nad obračunavanjem in plačevanjem DDV.

S spremembo sedmega odstavka lahko davčni zavezanec sam določi odbitni delež ločeno za vsako področje svoje dejavnosti, pod pogojem, da vodi ločeno knjigovodstvo za vsako področje dejavnosti in da izbrani način izračunavanja odbitnega deleža uporablja najmanj 12 mesecev. Temu ustrezno je spremenjen še osmi odstavek, po katerem lahko davčni organ uporabo izbranega načina določanja odbitnega deleža prepove, če davčni zavezanec z izbranim načinom davčnemu organu ne omogoči izvajanja nadzora nad obračunavanjem in plačevanjem DDV.

K 9. členu

80.a člen določa, da se za izdajo računov za opravljene dobave blaga in storitve uporabijo pravila tiste države članice, za katero se v skladu z določbami IV. poglavja ZDDV-1 šteje, da so v njej opravljene dobave. V novem četrtem odstavku pa je določeno, da se v primeru, ko dobavitelj za obračunavanje in plačevanje DDV uporablja eno od posebnih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 z odstopanjem od splošnega pravila za izdajo računov glede dobav telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronskih storitev, uporabljajo pravila ZDDV-1. Dobavitelj, ki izda takšen račun, na računu zaračuna DDV po ustrezni stopnji, ki velja za te storitve v državi članici, v kateri ima oseba, za katero je bila storitev opravljena, sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče (država članica potrošnje).

K 10. členu

Obračun davka, v katerem davčni zavezanec sam izračuna davek, ni upravni akt, zato zakon daje davčnemu zavezancu možnost za saniranje dejanj, ki jih je storil v zvezi s predloženim obračunom, ki vsebuje nepravilne podatke (prenizko obračunan DDV ali previsok odbitek DDV). Z institutom samoprijave se želi zavezanca za davek spodbuditi k temu, da bi morebitno kasneje ugotovljene nepravilnosti v davčnih obračunih sporočili davčnemu organu. Institut samoprijave daje možnost za izognitev kazni in plačilo nižjih obresti za zamudo.

S tem členom se v 88.b členu ZDDV-1 v skladu z ZDavP-2 naslovu doda opredelitev, da gre za predložitev obračuna na podlagi samoprijave.

Davčni zavezanec lahko po veljavnem 88.b členu ZDDV-1 najpozneje do vročitve odmerne odločbe v postopku nadzora obračuna davka pri davčnem organu oziroma do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka predloži popravke napak iz preteklih davčnih obdobj v tekoči obračun DDV. V predlogu zakona se v prvem odstavku 88. b člena ZDDV-1 usklajujejo okoliščine za vložitev samoprijave z določbo prvega 55. člena ZDavP-2. Poleg tega se v predlogu zakona zaradi jasnosti dopolnjuje prvi odstavek na način, da popravljanje napak v obračunu DDV na podlagi samoprijave ni več mogoče, ko prvič nastopi ena izmed okoliščin za vložitev samoprijave. S tem se vse okoliščine, ki omejujejo popravljanje napak v obračunu DDV na

podlagi samoprijave, med seboj izključujejo. S tem se ne spreminja vsebina te določbe, ki določa rok, do katerega lahko davčni zavezanec predloži popravek obračuna DDV na podlagi samoprijave. Če davčni zavezanec v predloženem obračunu navede nepravilne ali nepopolne podatke, lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma do začetka kazenskega postopka vloži popravek obračuna na podlagi samoprijave. Torej, ko prvič nastopi ena izmed navedenih okoliščin, predloženega obračuna na podlagi samoprijave ni mogoče več predložiti. Te okoliščine so tako relevantne za presojo glede pravočasnosti predloženega obračuna na podlagi samoprijave.

Davčni zavezanec mora po veljavnem 88.b členu ZDDV-1 v zvezi s popraviljanjem napak v obračunu DDV na podlagi samoprijave od premalo plačanega oziroma neplačanega davka obračunati in plačati obresti po evropski medbančni obrestni meri, variabilno povečani glede na čas od poteka roka za plačilo do predložitve davčnega obračuna.

Predlaga se določitev obrestne mere v fiksnem znesku. Predlog določa, da davčni zavezanec (pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost) od premalo plačanega oziroma neplačanega davka obračuna in plača 3 % letne obresti. Davčni zavezanec obračuna obresti za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral davčni zavezanec vključiti pravilen znesek DDV, do poteka roka za plačilo DDV po obračunu, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za povečanje davčne obveznosti, oziroma do dneva predložitve obračuna, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za zmanjšanje presežka DDV.

Predlog spremembe ZDDV-1, ki zasleduje enotno določitev obresti v davčnem postopku, sledi ureditvi ZDavP-2. Z ZDavP-2J se je sistemsko prenovilo zaračunavanje obresti, ki bremenijo davčnega zavezanca zaradi neizpolnjevanja davčnih obveznosti, in sicer tako, da se obrestna mera povišuje s fazo neizpolnjevanja obveznosti. Pri določitvi višine obresti v zvezi z nespoštovanjem predpisov v ZDavP-2J se je upoštevala teža kršitve in okoliščina, ali je davčni zavezanec kršitev odpravil sam ali pa jo je ugotovil davčni organ.

K 11. členu

Obračun davka, v katerem davčni zavezanec sam izračuna davek, ni upravni akt, zato zakon daje davčnemu zavezancu možnost za saniranje dejanj, ki jih je storil v zvezi z neizpolnjevanjem obveznosti (zamudo roko za predložitev obračuna). Z institutom samoprijave se želi zavezance za davek spodbuditi k temu, da bi morebitno kasneje ugotovljene nepravilnosti v davčnih obračunih sporočili davčnemu organu. Institut samoprijave daje možnost za izognitev kazni in plačilo nižjih obresti za zamudo.

S tem členom se v 88.c členu ZDDV-1 v skladu z ZDavP-2 naslovu doda opredelitev, da gre za predložitev obračuna na podlagi samoprijave.

V skladu z veljavno določbo prvega odstavka 88.c člena ZDDV-1 lahko davčni zavezanec najpozneje do vročitve odmerne odločbe v postopku nadzora obračunov davka pri davčnem organu oziroma do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka naknadno predloži obračun, ki ga ni predložil v predpisanem roku. V predlogu zakona se v prvem odstavku 88.c člena ZDDV-1 usklajujejo pogoji za vložitev samoprijave z določbo 55. člena ZDavP-2. Poleg tega se v predlogu zakona zaradi jasnosti dopolnjuje prvi odstavek na način, da predložitev obračuna DDV na podlagi samoprijave ni več mogoča, ko prvič nastopi ena izmed okoliščin za vložitev samoprijave. S tem se vse okoliščine, ki omejujejo predložitev obračuna DDV na podlagi samoprijave, med seboj izključujejo. Tako bo lahko davčni zavezanec najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka predložil obračun DDV, ki ga ni predložil v zakonsko predpisanem roku. Torej, ko prvič nastopi ena izmed navedenih okoliščin, vložitev obračuna DDV na podlagi samoprijave ni več mogoča. Te okoliščine so tako relevantne za presojo glede pravočasnosti

predloženega obračuna na podlagi samoprijave Z navedeno spremembo določbe se ne spreminja sama vsebina te določbe, ki določa rok, do katerega lahko davčni zavezanec predloži popravek obračuna DDV na podlagi samoprijave.

Davčni zavezanec mora po veljavnem 88.c členu v zvezi z vložitvijo obračuna DDV po predpisanem roku, v roku, opredeljenem v prvem odstavku, od neplačanega davka plačati obresti po evropski medbančni obrestni meri, variabilno povečani glede na čas od poteka roka za plačilo do predložitve davčnega obračuna.

Predlaga se določitev obrestne mere v fiksnem znesku. Davčni zavezanec v predloženem obračunu na podlagi samoprijave od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, za katerega bi moral biti predložen obračun, do dneva predložitve obračuna DDV, obračuna 3 % letne obresti.

S predlogom se določi pogoj, da se predložen obračun DDV po izteku zakonskega roka šteje za samoprijavo, če davčni zavezanec premalo izkazan davek v obračunu DDV in 3 % letne obresti od poteka roka za plačilo plača hkrati s predložitvijo obračuna DDV na podlagi samoprijave. Če davčni zavezanec te obveznosti ne plača, se obračun DDV šteje kot prepozen (predložen po izteku predpisanega roka). V tem primeru se za čas od poteka roka za plačilo davka do plačila davka obračunajo obresti po 96. členu ZDavP-2. Z določitvijo obresti v zvezi s predlaganjem obračunov DDV po izteku zakonskega roka se enotno urejajo posledice zamude, ki so bile za druge davke sprejete v ZDavP-2F v 95.a členu.

Višina obresti, določena za predložitev obračuna DDV po izteku zakonskega roka tako ne velja, če predložen obračun DDV izpolnjuje vse pogoje za samoprijavo. Na ta način se enako ureja posledice za prepozno predložitev obračuna tudi za DDV kot velja doslej že za druge vrste davkov, za katere davčni zavezanci sami izračunavajo davek v davčnem obračunu. Za druge vrste davkov je bila takšna ureditev sprejeta že z ZDavP-2F. Ta v 95.a členu določa, da če davčni zavezanec v primerih, ki niso določeni s 55. členom tega zakona (ta člen ureja predložitev davčnega obračuna na podlagi samoprijave) predloži obračun davka ali popravek obračuna davka po izteku zakonskega roka, se za čas od poteka roka za plačilo davka do plačila davka obračunajo obresti po 96. členu tega zakona.

Davčni zavezanec ni opravičen prekrškovne odgovornosti, če za samoprijavo niso izpolnjeni pogoji. Če je predložen obračun na podlagi samoprijave po roku iz prvega odstavka tega člena ali če ugotovljena obveznost DDV in obresti hkrati s predloženim obračunom ni plačana, davčni zavezanec odgovarja tudi za prekršek, ker ob nastanku obveznosti ni obračunal DDV ali ga je nepravilno obračunal.

S predlagano ureditvijo obračuna obresti ter posledic, če davčni zavezanec ne plača obveznosti (davka in obresti) hkrati s predloženim obračunom DDV na podlagi samoprijave se samoprijava v vseh davčnih zakonih enako obravnava (v ZDavP-2 in ZDDV-1). Posledice, če davčni zavezanec ne plača davka in obresti hkrati s predloženim obračunom na podlagi samoprijave, so v ZDavP-2 urejene že vrsto let. Nova ureditev obresti je bila v ZDavP-2 sprejeta z ZDavP-2J, s katerim je bilo sistemsko prenovljeno zaračunavanje obresti za neizpolnjevanje davčnih obveznosti tako, da se obrestna mera povišuje s fazo neizpolnjevanja obveznosti. S temi spremembami višine obresti se spodbuja davčne zavezance k prostovoljnemu izpolnjevanju davčne obveznosti in zagotavlja davčna pravičnost. Ta novela je uvedla tudi nov institut predložitev davčnega obračuna ali popravka davčnega obračuna v okviru davčnega inšpekcijskega nadzora, če davčnemu zavezancu to dovoli davčni organ. Dovolitev je odvisna od tega, ali je davčni zavezanec predložil davčni obračun, ki upošteva ugotovitev davčnega organa, navedeno v zapisniku o davčnem inšpekcijskem nadzoru in če je davčni zavezanec plačal davek skupaj s 5 % obrestmi. V tem primeru davčni zavezanec ne bo sankcioniran za prekršek, prav tako se davčni nadzor ne more več ponoviti (ne bis in idem). Ta možnost vložitve obračuna velja tudi za DDV.

K 12. členu

S spremembo drugega odstavka 105. člena zakona se administrativno razbremenjuje obdavčljivi preprodajalec, ki se odloči, da bo obračunaval DDV od dosežene razlike v ceni od transakcij, navedenih v prvem odstavku tega člena. Prijava izbire posebne ureditve se ne bo več zahtevala, s tem se ukinja ta formalni pogoj za uporabo obračunavanja DDV po posebni ureditvi. Za uporabo izbranega načina obračunavanja DDV po posebni ureditvi, ki jo mora davčni zavezanec uporabljati najmanj dve koledarski leti, morajo biti izpolnjeni vsebinski pogoji, ki jih davčni organ preverja v postopkih davčnega nadzora.

K 13. členu

S tem členom se ukinja obveznost obveščanja davčnega organa v zvezi z izbiro za obdavčitev investicijskega zlata, ki jo lahko izkoristijo prodajalci zlata in davčni zavezanci, ki v okviru svoje dejavnosti običajno dobavljajo zlato drugemu davčnemu zavezancu za industrijske namene. Sprememba prinaša administrativno razbremenitev za davčne zavezance in davčni organ.

K 14. členu

V 123. členu se v prvi alineji na novo opredeli izraz »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije« za namene posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije (neunijska shema mini VEM), tako, da ta pomeni davčnega zavezanca, ki znotraj Unije nima sedeža ali stalne poslovne enote. V skladu s to določbo se za davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, šteje zavezanec, ki znotraj Unije nima sedeža ali poslovne enote, je pa v državi članici identificiran za namene DDV za občasne druge dobave blaga in storitev. S tem se tudi tem davčnim zavezancem omogoči uporaba posebne ureditve za obračunavanje in plačevanje DDV za opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronskih storitev v državi članice in zanje ni več potrebna identifikacija za namene DDV v državah članicah potrošnje.

K 15. členu

V 125. členu ZDDV-1 je določeno, da mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in za državo članico identifikacije za uporabo neunijske sheme mini VEM izbere Slovenijo, prijaviti davčnemu organu začetek, prenehanje ali spremembo dejavnosti. Prijavo mora poslati v elektronski obliki. Drugi odstavek tega člena določa podatke, ki jih mora vsebovati prijava, in sicer: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote. Davčni zavezanec mora davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe podatkov za identifikacijo. Na podlagi prijave z vsemi predpisanimi podatki davčni organ dodeli davčnemu zavezancu identifikacijsko številko za uporabo neunijske sheme mini VEM. Davčni organ vodi evidenco davčnih zavezancev, ki jim je bila dodeljena identifikacijska številka za uporabo neunijske sheme mini VEM.

K 16. členu

V prvem odstavku 139. člena ZDDV-1 je opredeljena zakonodaja, ki se uporablja pri izvajanju nadzora nad pravilnostjo obračunavanja DDV v zvezi z vprašanji postopka davčnega organa, ki niso urejena z ZDDV-1, in v zvezi s pooblastili, ki jih ima davčni organ pri izvajanju svojih nalog po ZDDV-1. S spremembo je iz določbe črtano podredno napotilo na uporabo zakona, ki ureja upravni postopek, poleg tega redakcijski popravek sledi spremembam načina obračunavanja in plačevanja DDV pri uvozu blaga, ki so bile uveljavljene z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1I (Uradni list RS, št. 90/15), in posledičnim nadzorom nad tem blagom, ki se v teh primerih opravlja v skladu s carinsko zakonodajo, kot da bi bil uvozna dajatev.

K 17. členu

S tem členom se ureja prehodna ureditev za nove določbe ZDDV-1, ki se uporabljajo za kupone, in sicer se nova ureditev uporablja le za kupone, izdane po 31. decembru 2018.

K 18. členu

S tem členom se ureja prehodna ureditev za spremembo 45. člena ZDDV-1. Izjave po 45. členu ne bo več treba predložiti davčnemu organu za obdavčitev transakcij v zvezi z nepremičninami, za katere obdavčljivi dogodek nastane po 31. 12. 2018.

K 19. členu

S tem členom se določi, da se za davčne zavezance s sedežem ali stalnim oziroma običajnim prebivališčem v Sloveniji, ki so ob uveljavitvi tega zakona vključeni v posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje, in katerih opravljene storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, v druge države članice ne presegajo 10.000 evrov letnega prometa ter izpolnjujejo tudi druge pogoje iz novega tretjega odstavka 30.c člena, vendar ti najpozneje do 31. januarja 2019 davčnega organa ne obvestijo, da bodo prenehali uporabljati posebno ureditev iz 6.b podpoglavja ZDDV-1 (mini VEM) in davčnemu organu ne pošljejo poročila o poročilo o skupni vrednosti opravljenih storitev v predhodnem koledarskem letu in izjave o izpolnjevanju pogojev za uporabo pravil za določitev kraja opravljanja storitev in plačila DDV Sloveniji šteje, da so se odločili za določitev kraja opravljanja storitev v skladu z načelom države članice potrošnje. Za te zavezance veljajo pravila v zvezi z določitvijo kraja opravljanja storitev in plačevanja DDV v državi članici potrošnje najmanj v tekočem koledarskem letu in naslednjih dveh koledarskih letih.

K 20. členu

S tem členom je določeno, da se mehanizem obrnjene davčne obveznosti na področju trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov iz e) točke 76.a člena ZDDV-1 preneha uporabljati 30. junija 2022, glede na omejitev uporabe tega ukrepa iz predloga spremembe Direktive 2006/112/ES glede uporabe neobveznega mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobave določenega blaga in opravljanje določenih storitev, dovzetnih za goljufije. S to spremembo se tako posega v Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1C (Uradni list RS, št. 85/10), ob upoštevanju Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1H (Uradni list RS, št. 86/14), po katerem ta ureditev, glede na drugi odstavek 37. člena, po trenutni ureditvi preneha veljati 31. decembra 2018.

K 21. členu

S tem členom se v prvem odstavku določa začetek veljavnosti zakona in sicer naslednji dan po objavi v Uradnem listu, ker ne gre za obširne spremembe ter tudi zaradi pravočasnega sprejema in objave podzakonskega akta. Zakon se začne uporabljati s 1. januarjem 2019. V drugem odstavku je zaradi preprečitve pravne praznine (z uveljavitvijo predloga zakona se do tedaj veljavne (in naštete) zakonske določbe razveljavijo ter se zato tudi ne bi uporabljale več, novouveljavljene določbe pa se zaradi zamika uporabe tudi še ne bodo uporabljale), do vključno 31. decembra 2018, predvideno podaljšanje uporabe določb ZDDV-1, ki se s tem predlogom zakona spreminjajo.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

1. člen (vsebina zakona)

(1) S tem zakonom se ureja sistem in ujava obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu z:

- Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1), zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta 2013/61/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte (UL L št. 353 z dne 28. 12. 2013, str. 5), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES);
- Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L št. 44 z dne 20. 2. 2009, str. 23), in
- Trinajsto direktivo Sveta 86/560/EGS z dne 17. novembra 1986 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti (UL L št. 326 z dne 21. 11. 1986, str. 40).

(2) Pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

- »ozemlje Slovenije« je ozemlje pod suverenostjo Republike Slovenije, vključno z zračnim prostorom in morskim območjem, nad katerimi ima Republika Slovenija suverenost ali jurisdikcijo v skladu z notranjim in mednarodnim pravom;
- »ozemlje države članice«, »država članica« in »Unija« je ozemlje držav članic in ozemlje Unije, ki je kot tako definirano v predpisih Evropske unije;
- »tretja država« je katero koli drugo ozemlje, razen ozemlje Slovenije in ozemlja drugih držav članic oziroma Unije;
- »tretje ozemlje« je del državnega ozemlja države članice, ki pa ni sestavni del »ozemlja države članice« v smislu druge alineje tega odstavka, in sicer:
 - a) ozemlja, ki so del carinskega območja Unije:
 - v Helenski republiki: 'A'Oo (gora Atos);
 - v Kraljevini Španiji: Kanarski otoki;
 - v Francoski republiki: francoska ozemlja iz 349. in prvega odstavka 355. člena Pogodbe o delovanju Evropske unije;
 - v Republiki Finski: Alandski otoki;
 - v Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska: Kanalski otoki;
 - b) ozemlja, ki niso del carinskega območja Unije:
 - v Zvezni republiki Nemčiji: otok Heligoland, ozemlje Büsingen;
 - v Kraljevini Španiji: Ceuta, Melilla;
 - v Italijanski republiki: Livigno, Campione d'Italia, italijanske vode Luganskega jezera.

(3) Po tem zakonu se:

- transakcije v Kneževino Monako ali iz nje obravnavajo kot transakcije v Francosko republiko oziroma iz nje;
- transakcije na otok Man ali z njega obravnavajo kot transakcije v Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske oziroma iz njega in
- transakcije v suverene cone Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia ali iz njih obravnavajo kot transakcije na Ciper oziroma z njega.

30.c člen (telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci)

(1) Kadar so telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronske storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona, opravljene osebi, ki ni davčni zavezanec, je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno ali običajno prebivališče.

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

36. člen **(dobave blaga ali storitev)**

(1) Pri dobavah blaga ali storitev davčna osnova vključuje vse, kar predstavlja plačilo (v denarju, v stvareh ali v storitvah), ki ga je prejel ali ga bo prejel dobavitelj ali izvajalec od kupca, naročnika ali tretje osebe za te dobave, vključno s subvencijami, ki so neposredno povezane s ceno takih dobav, če ni s tem zakonom drugače določeno.

(2) Pri dobavah blaga iz 7. in 8. člena tega zakona, davčno osnovo predstavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga oziroma lastna cena blaga, določena v trenutku uporabe, razpolaganja ali zadržanja blaga.

(3) Pri opravljenih storitvah iz 15. člena tega zakona davčno osnovo sestavljajo celotni stroški davčnega zavezanca za opravljene storitve.

(4) Pri dobavah blaga v obliki prenosa blaga v drugo državo članico, davčno osnovo predstavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga oziroma lastna cena blaga, določena v trenutku prenosa.

(5) V davčno osnovo se všttevajo, če že niso všteti:

- a) trošarine in drugi davki, takse, uvozne in druge dajatve, razen DDV;
- b) postranski stroški, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki jih dobavitelj ali izvajalec zaračuna kupcu oziroma naročniku storitve.

(6) V davčno osnovo se ne všttevajo:

- a) cenovni popusti za predčasno plačilo;
- b) cenovni popusti in rabati, odobreni naročniku in obračunani v trenutku dobave;
- c) zneski, ki jih davčni zavezanec prejme od svojega naročnika kot povračilo za izdatke, ki jih je plačal v imenu in za račun naročnika in jih vodi v svojem knjigovodstvu kot prehodne postavke. Davčni zavezanec mora zagotoviti dokazila o dejanskem znesku teh izdatkov in ne sme odbiti morebiti zaračunanega DDV od teh transakcij.

(7) Pri dobavi blaga oziroma storitev, ki jo opravi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, je davčna osnova vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je ali ga bo prejemnik blaga oziroma storitev moral izvršiti dobavitelju.

(8) Če plačilo za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev preseže znesek, do katerega bi bil davčni zavezanec upravičen, je davčna osnova prejeta plačilo, v katero ni vključen DDV.

45. člen **(pravica do izbire za obdavčitev transakcij v zvezi z nepremičninami)**

(1) Davčni zavezanec, ki opravlja transakcije, za katere je oprostitvev DDV določena v 2., 7. in 8. točki 44. člena tega zakona, se lahko dogovori z najemnikom, zakupnikom, leasingojemalcem oziroma kupcem nepremičnine – davčnim zavezancem, ki ima pravico do odbitka celotnega DDV, da bo od navedenih transakcij, ki bi morale biti oproščene plačila DDV, obračunal DDV po predpisani stopnji.

(2) Davčni zavezanec obračuna DDV v skladu s prvim odstavkom tega člena, če z najemnikom oziroma kupcem nepremičnine pred opravljeno dobavo davčnemu organu predloži vsako svojo izjavo v elektronski obliki.

50. člen **(oproščene transakcije)**

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

1. sprostitev blaga v prost promet, če bi dobava takega blaga, ki bi jo na ozemlju Slovenije opravil davčni zavezanec, bila v vsakem primeru oproščena plačila DDV;
2. uvoz blaga iz 51. člena tega zakona;
3. uvoz blaga s tretjega ozemlja, ki je del carinskega območja Unije, za katerega bi se lahko uporabila oprostitvev iz 2. točke tega člena;
4. uvoz blaga, odposlanega ali odpeljanega s tretjega ozemlja ali iz tretje države in uvoženega v državo članico, ki ni namembna država članica, če je dobava takega blaga, ki jo opravi uvoznik, kot je opredeljen v 6. točki prvega odstavka 76. člena tega zakona, oproščena v skladu s 46. členom tega zakona;

5. uvoz blaga, ki ga v stanju, kakor je bilo izvoženo, ponovno uvaža oseba, ki ga je izvozila, če je blago v skladu s carinskimi predpisi oproščeno plačila carine;
6. uvoz blaga v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, ki je oproščeno plačila carine;
- 6.a uvoz blaga s strani Evropske unije, Evropske skupnosti za atomsko energijo, Evropske centralne banke, Evropske investicijske banke ali organov, ki jih je ustanovila Unija, za katere se uporablja Protokol z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropske skupnosti, in sicer v okvirih in pod pogoji iz navedenega protokola in sporazumov o njegovem izvajanju ali sporazumov o sedežu ter predvsem le do obsega, ki ne povzroča izkrivljanja konkurence;
7. uvoz blaga s strani mednarodnih organizacij, ki niso navedene v prejšnji točki, in članov takih organizacij, z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali sporazumi o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo;
8. blago, ki ga na ozemlje držav članic pogodbenic Severnoatlantske zveze uvozijo oborožene sile drugih držav pogodbenic te zveze za potrebe teh sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;
9. uvoz ulova, nepredelanega ali obdelanega po postopkih za ohranitev kakovosti, vendar še nedobavljenega, ki ga davčni zavezanci, ki opravljajo dejavnost ribištva, pripeljejo v pristanišče;
10. zlato in druge plemenite kovine, bankovci in kovanci, ki jih uvaža Banka Slovenije;
11. uvoz plina po sistemu za zemeljski plin ali po kateremkoli omrežju, povezanim s takim sistemom, ali dovajanje plina v sistem za zemeljski plin s plovila, namenjenega za prevoz plina, ali po pridobivalnem plinovodnem omrežju, električne energije ali energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja;
12. storitve v zvezi z uvozom blaga, če je vrednost teh storitev vključena v davčno osnovo v skladu s točko b) drugega odstavka 38. člena tega zakona.

(2) Uvoz blaga iz 4. točke prejšnjega odstavka je oproščen plačila DDV, če uvozu blaga sledi oproščena dobava blaga v skladu s 1. in 4. točko 46. člena tega zakona, le če uvoznik v trenutku uvoza pristojnemu davčnemu organu zagotovi vsaj naslednje informacije:

- a) svojo identifikacijsko številko za DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji ali identifikacijsko številko za DDV svojega davčnega zastopnika, ki je dolžan plačati DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji;
- b) identifikacijsko številko za DDV prejemnika blaga, ki mu je blago dobavljeno v skladu s 1. točko 46. člena tega zakona, izdano v drugi državi članici, ali svojo identifikacijsko številko za DDV, izdano v državi članici, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če je blago predmet prenosa v skladu s 4. točko 46. člena tega zakona;
- c) dokaz, da je uvoženo blago namenjeno, da se odpelje ali odpošlje iz Slovenije v drugo državo članico.

(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitvev po tem členu ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katere upravičenci iz 6., 7. in 8. točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitvev.

57. člen

(oprostitve za dobave blaga in storitev v carinskih postopkih)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

- a) dobava blaga, ki se predloži davčnemu organu in v skladu s carinskimi predpisi da v začasno hrambo;
- b) dobava blaga, ki se v skladu s carinskimi predpisi vnese v prosto cono ali prosto skladišče;
- c) dobava blaga, za katero se v skladu s carinskimi predpisi začne postopek carinskega skladiščenja ali postopek aktivnega oplemenitenja.

(2) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(3) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz prvega odstavka tega člena v prostih conah, prostih in carinskih skladiščih ter opravljanje storitev na tem blagu, vendar le, dokler je blago v prosti coni ali v prostem skladišču ali v postopku carinskega skladiščenja v skladu s carinskimi predpisi.

65. člen

(odbitni delež)

(1) Za blago in storitve, ki jih davčni zavezanec potrebuje tako za transakcije, pri katerih DDV lahko odbije v skladu s 63. členom tega zakona, kot za transakcije, pri katerih DDV ne sme odbiti, se lahko odbije samo tak delež DDV, ki se pripiše prvim transakcijam. Ta delež se določi v skladu s tem členom za vse transakcije, ki jih opravi davčni zavezanec.

(2) Odbitni delež se določi tako, da se navede:

- a) v števcu: skupni znesek letnega prometa, brez DDV, ki se nanaša na transakcije, pri katerih je DDV odbiten po 63. členu tega zakona;
- b) v imenovalcu: skupni znesek letnega prometa, brez DDV, ki se nanaša na transakcije, vključene v števcu, in na transakcije, pri katerih DDV ni odbiten, vključno s subvencijami, razen tistih, ki so neposredno povezane s ceno blaga ali storitev iz prvega odstavka 36. člena tega zakona.

(3) Pri izračunu odbitnega deleža iz drugega odstavka tega člena se ne upoštevajo naslednji zneski:

- a) znesek prometa, ki se nanaša na dobave osnovnih sredstev, ki jih je davčni zavezanec uporabljal za namene svoje dejavnosti;
- b) znesek prometa, ki se nanaša na priložnostne transakcije z nepremičninami;
- c) znesek prometa, ki se nanaša na priložnostne finančne transakcije.

(4) Odbitni delež se določi na letni podlagi kot odstotek in se zaokroži navzgor na celo število.

(5) Odbitni delež za tekoče leto se začasno določi na podlagi podatkov o transakcijah v preteklem letu. Če v preteklem letu ni bilo takih transakcij ali če so bile transakcije v znesku neznatne, odbitni delež začasno določi davčni organ na podlagi napovedi davčnega zavezanca o predvidenih transakcijah. Davčni zavezanec predloži napoved davčnemu organu v elektronski obliki.

(6) Odbitki, opravljeni na podlagi takega začasnega deleža, se morajo popraviti, ko se v naslednjem letu ugotovi oziroma določi končni odbitni delež za preteklo leto.

(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko davčni zavezanec določi odbitni delež ločeno za vsako področje svoje dejavnosti, če vodi ločeno knjigovodstvo za vsako področje dejavnosti in če priglasil izbran način določanja odbitnega deleža davčnemu organu. Davčni zavezanec lahko začne izračunavati odbitni delež v skladu s tem odstavkom v prvem davčnem obdobju, ki sledi davčnemu obdobju, v katerem je svojo izbiro prijavil davčnemu organu, če je davčni organ prejel prijavitel vsaj 15 dni pred začetkom novega davčnega obdobja, sicer pa z začetkom naslednjega davčnega obdobja. Davčni zavezanec mora izračunavati odbitni delež v skladu z načinom, ki ga je izbral v skladu s tem odstavkom, najmanj 12 mesecev. Če davčni zavezanec želi ponovno spremeniti izbrani način določanja odbitnega deleža, mora tudi to spremembo prijaviti davčnemu organu. Davčni zavezanec predloži prijavitel davčnemu organu v elektronski obliki.

(8) Davčni organ lahko na podlagi prijavitve iz sedmega odstavka tega člena prepove davčnemu zavezancu uporabo izbranega načina določanja odbitnega deleža, če davčni zavezanec z izbranim načinom ne omogoča izvajanja nadzora nad obračunavanjem in plačevanjem DDV v skladu z zakonom.

80.a člen

(pravila za izdajanje računov)

(1) Za izdajanje računov veljajo pravila po tem zakonu, če se račun nanaša na dobave blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji.

(2) Če dobavitelj nima sedeža oziroma stalne poslovne enote v Sloveniji oziroma če njegova stalna poslovna enota, ki jo ima v Sloveniji ne sodeluje pri dobavi, opravi pa dobavo blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji, osebi, ki mora kot prejemnik v skladu s 76. členom tega zakona plačati DDV, se ne glede na

prejšnji odstavek za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, v državi članici, v kateri ima stalno ali običajno prebivališče. Če v primeru iz tega odstavka račun izda prejemnik (samofakturiranje), se uporabi prvi odstavek tega člena.

(3) Če ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, stalno ali običajno prebivališče v Sloveniji in opravi dobavo blaga in storitev, za katere v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da ni opravljena v Uniji, se za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.

88.b člen **(popravljanje napak v obračunu DDV)**

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do vročitve odmerne odločbe v postopku nadzora obračuna davka pri davčnem organu oziroma do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka vključi popravke napak iz preteklih davčnih obdobij v tekoči obračun DDV.

(2) Davčni zavezanec v primeru popravka napak iz preteklih obdobij v tekočem obračunu, zaradi prenizko obračunanega DDV ali previsokega odbitka DDV, od zneska DDV, ki je predmet popravka, obračuna in plača obresti po evropski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta v višini, ki je veljala na dan poteka roka za plačilo DDV, povečani za:

- 1 odstotno točko, če predloži podatke v enem mesecu po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 2 odstotni točki, če predloži podatke v šestih mesecih po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 3 odstotne točke, če predloži podatke v enem letu po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 4 odstotne točke, če predloži podatke po enem letu po preteku roka za vložitev obračuna DDV.

(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral davčni zavezanec vključiti pravičen znesek DDV, do poteka roka za plačilo DDV po obračunu, v katerem je vključen pravičen znesek DDV, če gre za povečanje davčne obveznosti, oziroma do dneva predložitve obračuna, v katerem je vključen pravičen znesek DDV, če gre za zmanjšanje presežka DDV.

(4) Davčni zavezanec, ki je že predložil obračun DDV, lahko do izteka roka za predložitev tega obračuna že vloženi obračun nadomesti z novim, razen če je po tem obračunu zahteval vračilo DDV. Če vloženi obračun vključuje tudi popravke za pretekla obdobja, se upoštevata drugi in tretji odstavek tega člena.

88.c člen **(naknadna predložitev obračuna DDV)**

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do vročitve odmerne odločbe v postopku nadzora obračunov davka pri davčnem organu oziroma do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka naknadno predloži obračun, ki ga ni predložil v predpisanem roku.

(2) Davčni zavezanec mora v primeru naknadno predloženega obračuna izkazano obveznost plačati hkrati s predložitvijo obračuna ter od zneska obveznosti obračunati in plačati obresti po evropski medbančni obrestni meri za ročnost enega leta v višini, ki je veljala na dan poteka roka za plačilo DDV, povečani za:

- 1 odstotno točko, če predloži podatke v enem mesecu po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 2 odstotni točki, če predloži podatke v šestih mesecih po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 3 odstotne točke, če predloži podatke v enem letu po preteku roka za vložitev obračuna DDV;
- 4 odstotne točke, če predloži podatke po enem letu po preteku roka za vložitev obračuna DDV.

(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, za katerega bi

moral biti predložen obračun DDV, do dneva predložitve obračuna DDV.

(4) Davčni zavezanec obračuna, predloženega v skladu s tem členom, ne sme nadomestiti z novim.

105. člen **(izbira posebne ureditve)**

(1) Ne glede na 103. člen tega zakona, se lahko obdavčljivi preprodajalec odloči, da bo obračunaval DDV od dosežene razlike v ceni tudi od naslednjih transakcij:

- a) dobav umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih uvozi sam;
- b) dobav umetniških predmetov, ki mu jih dobavijo njihovi avtorji ali njihovi pravni nasledniki;
- c) dobav umetniških predmetov, ki mu jih dobavijo drugi davčni zavezanci, ki niso obdavčljivi preprodajalci, če je bila dobava obdavčena po nižji stopnji DDV v skladu z drugim odstavkom 41. člena tega zakona.

(2) Obdavčljivi preprodajalec lahko kadarkoli davčnemu organu predloži prijavo, da bo v primerih iz tega člena, obračunaval DDV po posebni ureditvi. DDV po posebni ureditvi začne obračunavati prvega dne prvega naslednjega meseca po vložitvi prijave. Obdobje obračunavanja DDV po tem členu ne sme biti krajše od dveh koledarskih let. Davčni zavezanec predloži prijavo davčnemu organu v elektronski obliki.

(3) Obdavčljivi preprodajalec obračunava DDV po tem členu od davčne osnove, ki jo določi v skladu s 104. členom tega zakona. Od dobav umetniških predmetov, zbirk oziroma starin, ki jih je obdavčljivi preprodajalec uvozil sam, je nabavna cena, ki se mora upoštevati pri izračunu razlike v ceni, enaka davčni osnovi pri uvozu, določeni v skladu z 38. členom tega zakona, povečani za DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri uvozu.

120. člen **(izbira obdavčitve)**

(1) Ne glede na 119. člen tega zakona, imajo davčni zavezanci, ki proizvajajo investicijsko zlato ali predelujejo kakršnokoli zlato v investicijsko zlato, pravico, da se odločijo za obdavčitev investicijskega zlata, če ga dobavijo drugemu davčnemu zavezancu.

(2) Pravico, da se odločijo za obdavčitev investicijskega zlata iz točke a) prvega odstavka 118. člena tega zakona imajo tudi davčni zavezanci, ki v okviru svoje dejavnosti običajno dobavljajo zlato drugemu davčnemu zavezancu za industrijske namene.

(3) Če se dobavitelj iz prvega ali drugega odstavka tega člena odloči za obdavčitev, ima pravico do izbire za obdavčitev tudi posrednik za storitve iz druge alineje 119. člena tega zakona.

(4) Davčni zavezanec iz prvega in drugega odstavka tega člena ter posrednik iz druge alineje 119. člena tega zakona lahko uveljavljata pravico do izbire za obdavčitev, če o tem predhodno obvestita davčni organ. Davčni zavezanec predloži obvestilo o izbiri za obdavčitev v elektronski obliki.

(5) Podrobnejša pravila za izvajanje tega člena predpiše minister, pristojen za finance.

123. člen **(definicije)**

Po ureditvi iz tega podpoglavja imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije,« je davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote in ki ni kakor koli drugače zavezan k identifikaciji za namene DDV;
- »država članica identifikacije« je država članica, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izbere kot državo, v kateri prijavi začetek opravljanja svoje dejavnosti kot davčni zavezanec znotraj Unije v skladu s tem podpoglavjem.

125. člen
(prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, ki za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da se ta ureditev ne more več uporabljati. Prijavo mora posredovati v elektronski obliki.

(2) V prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu ob začetku opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da ni identificiran za namene DDV znotraj Unije. Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, je dolžan davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.

(3) Davčnemu zavezancu, ki nima sedeža znotraj Unije, davčni organ dodeli identifikacijsko številko. O dodeljeni številki davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, obvesti v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

(4) Davčni organ vodi posebno evidenco davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža znotraj Unije, ki jim je bila dodeljena identifikacijska številka iz prejšnjega odstavka.

139. člen
(uporaba drugih predpisov)

(1) Glede vseh vprašanj postopka, ki niso urejena s tem zakonom, se uporabljajo zakon, ki ureja davčni postopek, oziroma zakon, ki ureja upravni postopek in zakon, ki ureja finančno upravo.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se pri popravljanju napak iz preteklih davčnih obdobj v tekočem obračunu in naknadni predložitvi obračuna DDV po poteku predpisanega roka za njegovo predložitev ne upoštevajo določbe zakona, ki ureja davčni postopek, s katerimi so urejeni popravilne pomanjkljivosti oziroma pomot v davčnem obračunu, popraviljanje davčnega obračuna, če je davčna obveznost izkazana previsoko, ter predložitev davčnega obračuna na podlagi samoprijave.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena se pri popravljanju napak iz preteklih davčnih obdobj iz 137.e člena tega zakona upošteva prvi odstavek tega člena.

Iz Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1C
(Uradni list RS, št. 85/10)

37. člen
(podaljšanje roka za oddajo zahtevkov za vračilo iz drugega odstavka 74.d člena zakona in prenehanje veljavnosti e) točke 76.a člena zakona)

(1) Ne glede na drugi odstavek 74.d člena zakona lahko vložnik za leto 2009 zahtevke za vračilo predloži do 31. marca 2011.

(2) Točka e) 76.a člena zakona preneha veljati 31. decembra 2018.

Iz Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1H
(Uradni list RS, št. 86/14)

36. člen
(prenehanje veljavnosti e) točke 76.a člena zakona)

V Zakonu o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 85/10) se v drugem odstavku 37. člena besedilo »30. junija 2015« nadomesti z besedilom »31. decembra 2018«.

V. PRILOGE

OSNUTEK
(EVA)

Na podlagi drugega odstavka 146. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 46/13 – ZIPRS1314-A, 101/13 – ZIPRS1415, 86/14 in 90/15) izdaja ministrica za finance

PRAVILNIK

o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost

1. člen

V Pravilniku o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06, 52/07, 120/07, 21/08, 123/08, 105/09, 27/10, 104/10, 110/10, 82/11, 106/11, 108/11, 102/12, 54/13, 85/14, 95/14, 39/16, 45/16, 86/16 in 50/17) se za 29.b členom doda nov 29.c člen, ki se glasi:

»29.c člen

(Poročilo in izjava o opravljanju storitev iz tretjega odstavka 30.c člena ZDDV-1)

Davčni zavezanec pošlje poročilo in izjavo iz četrtega odstavka 30.c člena ZDDV-1 prek sistema eDavki.«.

2. člen

V četrtem odstavku 42. člena se črta besedilo »po odložnem sistemu«.

Osmi odstavek se črta.

V dosedanjem devetem odstavku, ki postane osmi odstavek, se črta besedilo »v prostem skladišču«.

Dosedanji deseti odstavek postane deveti odstavek.

3. člen

V drugem odstavku 85. člena se za besedo »cono« črtata vejica in besedilo »prosto skladišče« ter za besedo »conah« črtata vejica in beseda »prostih«.

V tretjem odstavku se za besedo »conah« črtata vejica in beseda »prostih« ter za besedo »coni« črta besedilo »ali v prostem skladišču«.

V četrtem odstavku se v prvi alineji črta besedilo »prostega oziroma« ter v tretji alineji črta besedilo »ali predelave pod carinskim nadzorom«.

4. člen

78. člen se spremeni tako, da se glasi:

»78. člen

(dogovor o izbiri obdavčitve)

Dogovor iz drugega odstavka 45. člena ZDDV-1 mora vsebovati najmanj identifikacijsko številko za DDV davčnih zavezancev, njuno vlogo pogodbene stranke ter navedbo nepremičnine, na katero se nanaša.«.

5. člen

V 105. členu se v sedmem odstavku zadnji stavek črta.

Deseti in enajsti odstavek se črtata.

6. člen

167. člen se črta.

7. člen

V 169. členu se prvi in drugi odstavek črtata.

8. člen

Drugi odstavek 171. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Davčni zavezanec iz 123. člena ZDDV-1 mora na prijavi iz prejšnjega odstavka vložiti izjavo o začetku opravljanja obdavčljive dejavnosti znotraj Unije in o tem, da znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote.«.

9. člen

V Prilogi VII (obrazec DDV-P3) se v razdelku »IV Drugi podatki« doda novo polje »24 Posebna ureditev iz 6.b podpoglavja ZDDV-1 (ureditev mini VEM)«.

10. člen

Priloga XVII (obrazec DDV-Iz) se črta.

KONČNA DOLOČBA

11. člen (začetek veljavnosti)

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne 1. januarja 2019.

Delovna verzija izjave o skladnosti predloga zakonskega ali podzakonskega akta s pravnim redom EU

1.) Naslov predlaganega akta

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost

Prevod naslova predloga pravnega akta RS v angleščino

"Act amending the Value added tax act"

2.) Enotna identifikacijska oznaka predloga akta (EVA)

2018-1611-0003

3.) Skladnost predloga akta s predpisi EU

3.1) Direktive, ki jih delno ali v celoti prenaša predlog akta

	CELEX oznaka direktive	Naslov direktive ter slovenski predpisi, ki se navezujejo na to direktivo	Rok za prenos direktive	Rok, na katerega se nanaša prenos	Je za navedeni rok direktiva v celoti prenesena s tem aktom? (obrazložitev)
1.	32006L0112	Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost	01.01.2008		NE Direktiva prenešana tudi z drugim aktom
		1. 2011-01-3493 Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost			
		2. 2014-01-3482 Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost			
		3. 2016-01-1975 Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost			
		4. 2016-01-3779 Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost			
		5. 2017-01-2349 Pravilnik o spremembah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost			
		6. 2006-01-6170 Pravilnik o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost			
		7. 2007-01-2794 Pravilnik o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost			
		8. 2006-01-5012 Zakon o davku na dodano vrednost			
		9. 2009-01-3787 Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost			
		10. 2010-01-4552 Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost			
		11. 2011-01-3294 Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost			
		12. 2012-01-3288 Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost			
		13. 2012-01-1628 Zakon o spremembah Zakona o davku na dodano vrednost			
		14. 2015-01-3505 Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost			
2.	32016L1065	Direktiva Sveta (EU) 2016/1065 z dne 27. junija 2016 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede obravnave kuponov	31.12.2018	01.01.2008 31.12.2018	DA
3.	32017L2455	Direktiva Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo	31.12.2018, 31.12.2020		NE Direktiva prenešana tudi z drugim aktom

4.) Ali je predlog pravnega akta tehnični predpis v smislu člena 8 direktive 31998L0034?

NE

Delovna verzija korelacijske tabele

1.) Naslov predlaganega akta

Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost

Prevod naslova predloga pravnega akta RS v angleščino

"Act amending the Value added tax act"

2.) Enotna identifikacijska oznaka predloga akta (EVA)

2018-1611-0003

3.1) Direktive, ki jih delno ali v celoti prenaša predlog akta

	CELEX oznaka	Naslov predpisa
1.	32006L0112	Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost
2.	32016L1065	Direktiva Sveta (EU) 2016/1065 z dne 27. junija 2016 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede obravnave kuponov
3.	32017L2455	Direktiva Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo

3.2) Skladnost predloga akta s predpisi EU

Nacionalni predpis	Evropski predpis	Opomba
1. člen		člen 1(1) -se ne prenaša
2. člen	Člen 1, odstavek 1, celex 32016L1065 Člen 1, odstavek 2, celex 32016L1065	nova člena 18.a, 18.b ZDDV-1 nov člen 18.c ZDDV-1
3. člen	Člen 1, odstavek 1, celex 32017L2455	nov člen 30.c ZDDV-1
4. člen	Člen 1, odstavek 2, celex 32016L1065	člen 36 (9) ZDDV-1
5. člen	Člen 137, odstavek 2, celex 32006L0112	člen 45(2) ZDDV-1
6. člen		člen 50(3) ZDDV-1 - se ne prenaša
7. člen	Člen 156, celex 32006L0112 Člen 159, celex 32006L0112	člen 57. ZDDV-1
8. člen	Člen 173, odstavek 1, celex 32006L0112 Člen 173, odstavek 2, točka a, celex 32006L0112	člen 65. ZDDV-1
9. člen	Člen 1, odstavek 2, celex 32017L2455	člen 80.a ZDDV-1
10. člen		člen 88.b ZDDV-1 - se ne prenaša
11. člen		člen 88.c ZDDV-1 - se ne prenaša
12. člen	Člen 316, odstavek 2, celex 32006L0112	člen 105. ZDDV-1
13. člen	Člen 351, celex 32006L0112	člen 120. ZDDV-1
14. člen	Člen 1, odstavek 3, celex 32017L2455	člen 123. ZDDV-1
15. člen	Člen 1, odstavek 4, celex 32017L2455	člen 125. ZDDV-1
16. člen		člen 139. ZDDV-1 - se ne prenaša
17. člen	Člen 1, odstavek 3, celex 32016L1065	novi členi 18.a, 18.b, 18.c in nov člen 36(9) ZDDV-1
18. člen		člen 45. ZDDV-1
19. člen		člen 130.b ZDDV-1
20. člen		člen 76 a(e) ZDDV-1, direktiva še ni sprejeta
21. člen		se ne prenaša